ΜΚΟ ΣΤΟ "ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ"

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΣΗ
ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Πορεία Ενάντια στις Εξώσεις Προσφύγων-Προσφυγισσών, 16/4/2019

ΜΚΟ ΣΤΟ "ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ"

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΣΗ
ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ
https://svemko.espivblogs.net/
https://www.facebook.com/svemko/
info@svemko.net

Το παρόν έντυπο γράφτηκε από ομάδα εργασίας
του ΣΒΕΜΚΟ το διάστημα Οκτώβριος 2021 - Μάρτιος 2022,
οπότε όλα όσα αναφέρονται εντός του αφορούν
μέχρι και τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Layout design: @moiradouranou

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ ΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ (ΣΒΕΜΚΟ) είναι πρωτοβάθμιο, πανελλαδικό, κλαδικό σωματείο και δημιουργήθηκε τον Απρίλιο του 2010 στην Αθήνα, σε μια περίοδο που ο χάρτης των ΜΚΟ στην Ελλάδα λίγη σχέση είχε με τον σημερινό και όπου κάθε λόγος για συνδικαλιστικά δικαιώματα και οργάνωση συλλογικών αντιστάσεων των εργαζομένων σε ΜΚΟ έμοιαζε σχεδόν εξωπραγματικός.

Στο ΣΒΕΜΚΟ μπορούν να συμμετέχουν εργαζόμενες/οι σε κάθε φύσης ΜΚΟ (Αστικές Μη Κερδοσκοπικές Εταιρείες, Σωματεία, Σύλλογοι) που έχουν έδρα και δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Η συμμετοχή είναι δυνατή σε εργαζόμενες/ους βάσης, άτομα δηλαδή που δεν έχουν τη δυνατότητα ή τη δικαιοδοσία να αποφασίσουν για την πρόσληψη, την απόλυση ή τους όρους εργασίας συναδέλφων τους.

Από το 2015, τα μέλη του σωματείου και όσες/οι συμμετέχουμε στη συνέλευσή του εργαζόμαστε, ως επί το πλείστον, αλλά όχι αποκλειστικά, στις λεγόμενες ΜΚΟ του προσφυγικού. Τα επαγγέλματά μας ποικίλουν. Είμαστε κοινωνικές λειτουργοί, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, δικηγόροι, μάγειρες, φροντιστές, οδηγοί, παιδαγωγοί και εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων και εξειδικεύσεων, διερμηνείς και πολιτισμικοί διαμεσολαβητές, γιατρίνες, νοσηλευτές, μαίες, διοικητικές υπάλληλοι, εμψυχώτριες, τεχνικοί, πληροφορικάριες και πλήθος άλλων. Δουλεύουμε σε κοντέινερ, γραφεία, στρατόπεδα ιατρεία, στο δρόμο, στα σύνορα, σε νησιά και στην ενδοχώρα.

Ζωτικό όργανο του ΣΒΕΜΚΟ αποτελεί η συνέλευσή του, η οποία κατά τη στιγμή γραφής αυτής της μπροσούρας λαμβάνει χώρα κάθε δεύτερη Τετάρτη, στις 18:30. Αποτελεί το ανώτατο οριζόντιο όργανο λήψης αποφάσεων του σωματείου και μια ανοιχτή και συνεπή διαδικασία συνάντησης και επικοινωνίας με συνάδελφους/ισσες για να διαμορφώνονται συλλογικά οι κινήσεις και οι δράσεις μας. Επιδίωξή μας είναι να σταθούμε μακριά από διαδικασίες ανάθεσης και συνθήκες που προάγουν τυπικές και άτυπες ιεραρχίες. Αναγνωρίζουμε ότι δεν είμαστε σύμβουλοι ούτε ειδικές/ειδικοί αλλά εργαζόμενες/οι που έχουμε αντιμετωπίσει εργασιακά προβλήματα στο παρελθόν/παρόν και που βρισκόμαστε σε διαρκή διαδικασία αυτομόρφωσης και αλληλέγγυας στήριξης η μία προς τον άλλο. Οι διαδικασίες που επιδιώκουμε να ακολουθούμε περιλαμβάνουν μοίρασμα της πληροφορίας και αμοιβαιότητα, συμμετοχή - με φυσική παρουσία ή χωρίς - στο σωματείο, ώστε μέσα από τακτική επαφή να προσπαθούμε να βρίσκουμε μαζί τον καλύτερο δυνατό τρόπο διεκδίκησης.

Από την ίδρυσή του, το ΣΒΕΜΚΟ στέκεται απέναντι σε παραβιάσεις εργασιακών δικαιωμάτων που αποτελούν την καθημερινότητα όσων εργάζονται σε ΜΚΟ, αντιστεκόμενο σε αυτές με κάθε τρόπο. Συναδέλφισσες και συνάδελφοι συνδιαμορφώνουμε, στο πλαίσιο της ανοιχτής διαδικασίας, τους τρόπους δράσης που ταιριάζουν και επιδιώκουμε στην κάθε περίπτωση. Παρότι συχνά επιλέγονται θεσμικοί ή και δικαστικοί τρόποι διεκδίκησης, γνωρίζουμε πως τα εργασιακά μας δικαιώματα δεν μπορούν να θωρακιστούν μόνο στις αίθουσες των δικαστηρίων. Χρειάζεται η αντίσταση των εργαζομένων μέσα στους χώρους της εργασίας, ο συντονισμός και η συστράτευση μας, προκειμένου να βάλουμε φραγμό στις αυταρχικές πολιτικές ελέγχου που συνηθίζουν να εφαρμόζουν οι εργοδότες μας.

Μερικά από τα εργασιακά ζητήματα που έχουμε αντιμετωπίσει και αντιμετωπίζουμε είναι τα παρακάτω:

- **Απόκρυψη σχέσης εξαρτημένης εργασίας με την οργάνωση που τους προσέλαβε**. Δουλεύουμε, δηλαδή, κόβοντας τίτλους κτήσης ή αποδείξεις παροχής υπηρεσιών, καλύπτοντας μόνες/οι μας την ασφάλισή μας, ενώ στην πραγματικότητα παρέχουμε εξαρτημένη εργασία, με σταθερό αντικείμενο και ωράριο και σε συγκεκριμένο τόπο εργασίας. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι περιπτώσεις των συναδέλφων/συναδελφισσών που μπορείτε να δείτε εδώ[1], εδώ[2] και εδώ[3].

- **Διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου,** ενώ καλύπτουμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του φορέα. Η μη επίσημη αναγνώριση της αορίστου σχέσης εργασίας έχει σαν αποτέλεσμα τη μη αυτόματη καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσης, τμηματική καταβολή αδειών και γενικευμένη εργασιακή ανασφάλεια. Ενδεικτικά παραδείγματα των εργοδοτικών πρακτικών μπορείτε να διαβάσετε εδώ[4] και εδώ[5].

- **Καθυστέρηση καταβολής μισθού** ή/και **μη καταβολή δώρων και επιδομάτων**.

- Εξαιρετικά εντατικές συνθήκες εργασίας που συχνά συνεπάγονται και **απλήρωτες υπερωρίες**.

---

[1] ΣΒΕΜΚΟ, «Κάλεσμα συμπαράστασης στη δίκη κατά της ΜΚΟ Μετάδραση, Στάση Εργασίας 30/10», 24/10/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=1213

[2] ΣΒΕΜΚΟ, «Κάριτας Σημαίνει Αγάπη. Ή Μήπως Όχι?», 07/11/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=1232

[3] ΣΒΕΜΚΟ, «Μικρή ανακοίνωση σχετικά με την τριμερή συνάντηση με την εργοδοσία της "PRAKSIS" στο Υπουργείο», 12/02/2019, https://svemko.espivblogs.net/?p=1293

[4] ΣΒΕΜΚΟ, «Ελληνικό Συμβούλιο Για Τους Πρόσφυγες : Οι Διεκδικήσεις Των Εργαζομένων Συνεχίζονται», 29/12/2015, https://svemko.espivblogs.net/?p=675

[5] ΣΒΕΜΚΟ, «Το θέατρο του παραλόγου», 21/12/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=1258

- **Εκδικητικές απολύσεις και ποινικοποίηση συνδικαλιστικής δράσης.** Περισσότερα για τις διεκδικήσεις του ΣΒΕΜΚΟ απέναντι σε εκδικητικές απολύσεις και τη στοχοποίηση συναδελφισσών και συναδέλφων για τη συνδικαλιστική τους δράση μπορείτε να διαβάσετε εδώ[6], εδώ[7] και εδώ[8].

- Επίθεση στο δικαίωμα στη μητρότητα με **απολύσεις εγκύων και νέων μητέρων.** Το ΣΒΕΜΚΟ στέκεται δίπλα στις συναδέλφισσες που αντιμετωπίζουν επιπλέον εργασιακά προβλήματα λόγω της έμφυλης ταυτότητας και των έμφυλων ρόλων τους. Μπορείτε να διαβάσετε περισσότερα εδώ[9] και εδώ[10].

- Απαίτηση για διαθεσιμότητα των εργαζομένων 24/7 **(εργασία oncall)**.

Αναγνωρίζουμε, λοιπόν, ότι η εργασιακή μας καθημερινότητα χαρακτηρίζεται, μεταξύ άλλων, από εντατικοποίηση, επισφάλεια, εκφοβισμό και παραβιάσεις της εργασιακής νομοθεσίας. Η συνεχής επιδίωξή μας για αξιοπρεπείς εργασιακές συνθήκες, οδήγησε το 2019 στην πρόσκληση για δημιουργία μιας ανοιχτής συνέλευσης «Ενάντια Στις Εξώσεις Προσφύγων-Προσφυγισσών» που στεγάζονταν στο πρόγραμμα ESTIA καθώς και σε πανελλαδική απεργία για τον ίδιο λόγο στις 16/04/2019. Ο αγώνας μας αφορούσε το ίδιο το περιεχόμενο της εργασίας μας στο θεμελιακό πυρήνα του και όχι απλά έναν αγώνα στήριξης σε έναν διακριτό Άλλο. Για τον αγώνα ενάντια στις εξώσεις μπορείτε να διαβάσετε περισσότερα εδώ[11] και εδώ[12].

Εκτός από τις παραπάνω, κλαδικές, διεκδικήσεις, το ΣΒΕΜΚΟ επιδιώκει να συνδέεται με συντροφικές και αλληλέγγυες σχέσεις και με σωματεία και εργατικές συλλογικότητες βάσης σε άλλους κλάδους και πανελλαδικά. Οι επαφές με άλλα σωματεία και συλλογικότητες βάσης βοηθούν το μοίρασμα πληροφοριών, εμπειριών και πρακτικών, και ενδυναμώνουν τις σχέσεις αλληλεγγύης για τα κοινά μας ταξικά συμφέροντα. Για όσες και όσους από μας εργαζόμαστε στις κάθε λογής ΜΚΟ, το ΣΒΕΜΚΟ είναι ή μπορεί να αποτελέσει το χώρο μας για να ενημερωθούμε, να ακουστούμε και να υπάρξουμε με όρους αλληλεγγύης και συναδέλφωσης. Η ύπαρξη και η λειτουργία του εξαρτάται από εμάς και συμβαίνει μόνο με εμάς.

---

[6] ΣΒΕΜΚΟ, «ΜΕΤΑδραση – Δράση Για Τη Διαστρέβλωση Των Εργατικών Διεκδικήσεων Και Των Συνδικαλιστικών Ελευθεριών», 05/10/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=1197

[7] 7. ΣΒΕΜΚΟ, «Κήρυξη Στάσης Εργασίας Σε Όλες Τις Δομές Της ΜΚΟ ΑΡΣΙΣ Πανελλαδικά, Τη Δευτέρα 27.8.2018 Και Ώρα 09:00-13:00», 23/08/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=1167

[8] ΣΒΕΜΚΟ, «Νίκη Στον Αγώνα Ενάντια Στη ΜΚΟ PRAKSIS [Παναττική Στάση Εργασίας Παρασκευή 12/4/19, Κάλεσμα Αλληλεγγύης Στα Δικαστήρια Ευελπίδων Στις 09.00]», 08/04/2019, https://svemko.espivblogs.net/?p=1330

[9] ΣΒΕΜΚΟ, ««Στην PRAKSIS Τι; Εργασία Ή Μητρότητα;», 21/02/2018, https://svemko.espivblogs.net/?p=951

[10] ΣΒΕΜΚΟ, «Απόλυση Συναδέλφισσας Κατα Τη Διάρκεια Άδειας Μητρότητας Στη ΜΚΟ ΑΡΣΙΣ (Θεσσαλονίκη)», 06/03/2019, https://svemko.espivblogs.net/?p=1305

[11] ΣΒΕΜΚΟ, «Για Τη Συμμετοχή Του ΣΒΕΜΚΟ Στη Συνέλευση Ενάντια Στις Εξώσεις Προσφύγων», 03/06/2019, https://svemko.espivblogs.net/?p=1374

[12] ΣΒΕΜΚΟ, «Απολογισμός Για Τη Δράση Της «Συνέλευσης Ενάντια Στις Εξώσεις Προσφύγων-Προσφυγισσών», 07/01/2020, https://svemko.espivblogs.net/?p=1423

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΑΕ: Οι δουλειές πήγαν καλά

Το κείμενο που ακολουθεί συζητήθηκε και γράφτηκε την περίοδο από τον Οκτώβριο 2021 μέχρι και τον Μάρτιο 2022, εν μέσω ενός από τους μεγαλύτερους, μέχρι στιγμής, αριθμούς απολύσεων εργαζομένων στις ΜΚΟ του προσφυγικού, αλλά και μιας γενικευμένης και ξεκάθαρης πολιτικής αλλαγής στη "διαχείριση των μεικτών μεταναστευτικών ροών". Στόχος μας είναι να αναλύσουμε, μέσα από την εμπειρία μας ως εργαζόμενα, το ζήτημα της εργασίας στον κλάδο της "ανθρωπιστικής" διαχείρισης της "προσφυγικής κρίσης" (2015-2021), τοποθετώντας τη μέσα στο ιστορικό, κοινωνικό και πολιτικό της συγκείμενο, και να σκιαγραφήσουμε αντιστάσεις και διεκδικήσεις στην πιο πρόσφατη από τις επιθέσεις που δεχόμαστε στα εργασιακά μας δικαιώματα.

Η Ελλάδα αποτελεί την τελευταία δεκαπενταετία μια από τις ανεπίσημες "πύλες" στην Ευρώπη για μετανάστες/στριες και πρόσφυγες/ισσες[13]. Το 2015, όμως, αποτέλεσε την έναρξη της αλληλουχίας γεγονότων που στη συνέχεια ονομάστηκαν "προσφυγική κρίση", καθώς και χρονιά τομή στη δραστηριότητα των ΜΚΟ στον ελλαδικό χώρο. Από την αρχή του καλοκαιριού του 2015 και μέχρι την Κοινή Δήλωση ΕΕ - Τουρκίας στις 18 Μαρτίου 2016, είδαμε, από κοντά ή σε ζωντανή μετάδοση, εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων να διασχίζουν τη χώρα με κατεύθυνση την κεντρική και βόρεια Ευρώπη. Αυτό που ακολούθησε από τον Απρίλιο του 2016 ήταν ο γεωγραφικός περιορισμός των μετακινούμενων ανθρώπων στην Ελλάδα, ή, ακόμα περισσότερο, στα σύνορά της. Οι μετανάστες/στριες δε μπορούσαν πια να ταξιδέψουν προς την υπόλοιπη Ευρώπη, δε μπορούσαν όμως να απομακρυνθούν ούτε από το σημείο της χώρας στο οποίο είχαν βρεθεί αρχικά (συνήθως τα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου ή τον Έβρο). Σιγά σιγά είδαμε να προστίθενται επιπλέον περιστολές στη μετακίνηση, που περιόριζαν το ζωτικό χώρο των προσφυγισσών σε στρατόπεδα[14] και/ή ξενοδοχεία στα νησιά ή την ενδοχώρα.

Το κράτος έσπευσε να δηλώσει αδύναμο να εξασφαλίσει ακόμα και βασικές ανάγκες των μετακινούμενων ή/και εγκλωβισμένων υποκειμένων. Ακολουθώντας ένα ήδη δοκιμασμένο μοντέλο για την κάλυψη των προνοιακών υποχρεώσεών του (βλ. ψυχική υγεία/αποασυλοποίηση/περιβαλλοντικά), έχρισε υπεργολάβους οργανώσεις και

[13] Η χρήση των όρων γίνεται για αναλυτικούς σκοπούς. Ο από τα πάνω διαχωρισμός των ατόμων σε εννοιολογικά φορτισμένες κατηγορίες μας βρίσκει πολιτικά αντίθετες.

[14] Στη lingua του προσφυγικού αυτά ονομάζονται camps.

οργανισμούς που έσπευσαν να αναλάβουν υπηρεσίες που αφορούσαν σε υγεία, στέγαση, εκπαίδευση, νομική υποστήριξη, μετακινήσεις, διερμηνεία κλπ.

Πολλές από τις υπάρχουσες ΜΚΟ που δραστηριοποιούνταν στο προσφυγικό/μεταναστευτικό προ 2015 γιγαντώθηκαν, αυξάνοντας πόρους, προσωπικό, εγκαταστάσεις, 'ωφελούμενους' κλπ. Από το κάδρο δεν έλειψαν διεθνείς ΜΚΟ και οργανισμοί, που είτε προϋπήρχαν στο εξωτερικό και άνοιξαν εδώ κάποιο παράρτημα, είτε γεννήθηκαν μέσα από το ρεύμα του holidarity (solidarity+holidays) (βλ. παρακάτω).

Η ανάπτυξη των ΜΚΟ άλλαξε το χάρτη της χώρας, τόσο όσον αφορά τα σημεία στα οποία περέχονταν υπηρεσίες όσο και αυτά στα οποία κλήθηκαν να απασχοληθούν εργαζόμενες και εργαζόμενοι. Αν και μέχρι το 2015 το σύνολο των οργανώσεων συγκεντρωνόταν στην Αθήνα, με μικρότερα γραφεία να υπάρχουν στη Θεσσαλονίκη και τη Μυτιλήνη, αυτές βρέθηκαν πλέον να καλύπτουν όλα τα σημεία εισόδου (νησιά Βορειοανατολικού Αιγαίου, Δωδεκάνησα, Έβρος) αλλά και εξόδου (Δυτική Μακεδονία). Η φάση της πρώτης ακμής των ΜΚΟ του προσφυγικού συμπίπτει με την περίοδο εγκλωβισμού μεταναστ(ρι)ών στην Ειδομένη και στη συνέχεια με την καθήλωση τους στη Λέσβο, τη Σάμο, τη Χίο, την Κω, όπου είδαμε να ξεπηδούν και να γιγαντώνονται "hotspots", και να δημιουργούνται δίπλα δίπλα δομές αλληλεγγύης και γραφεία επαγγελματικών οργανώσεων. Αξίζει να θυμίσουμε πως την ίδια στιγμή οι τοπικές κοινωνίες εμφανίζουν ένα προσωπείο φιλοξενίας προς τα νεο-αφιχθέντα άτομα, τα μίντια αντιμετωπίζουν την κατάσταση ως μια γενικευμένη ανθρώπινη τραγωδία και η Ευρώπη δηλώνει την αμέριστη στήριξή της, εκταμιεύοντας μάλιστα μεγάλα κονδύλια για να "υποστηριχθούν οι κατατρεγμένοι". Το γενικότερο κύμα λύπησης για "τους πρόσφυγες που φεύγουν από τον πόλεμο στη Συρία" δεν θα γινόταν βέβαια να μην ενεργοποιήσει και τα ρατσιστικά και ξενοφοβικά αντανακλαστικά της ελληνικής κοινωνίας, η οποία αναρωτιέται "γιατί δεν έκατσαν να πολεμήσουν" αλλά και γιατί μπλέκονται όλοι αυτοί οι "λάθρο" με τους "αληθινούς πρόσφυγες".

Η διαδικασία εκκένωσης της Ειδομένης και "αποσυμφόρησης" των νησιών φέρνει τις ΜΚΟ σε μέρη στα οποία δεν είχαν δραστηριοποιηθεί ποτέ έως τότε. Θερμοπύλες, Λάρισα, Λαγκαδίκια, Γρεβενά, Ριτσώνα και άλλα σημεία στην ενδοχώρα απέκτησαν τα δικά τους προσφυγικά στρατόπεδα, ξενοδοχεία και ξενώνες ασυνόδευτων και εμείς ξεκινήσαμε να μαθαίνουμε ξανά γεωγραφία μέσα από τις θέσεις εργασίας που ξεπηδούσαν ασταμάτητα σε site εξεύρεσης απασχόλησης.

ΕΙΧΑΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η επόμενη φάση (2017-2019) της πρόσφατης εργασιακής μας πραγματικότητας αποτελεί την περίοδο συστηματοποίησης του πλαισίου "υποδοχής και υποστήριξης" προσφύγων/προσφυγισσών, τόσο από την πλευρά του κράτους όσο και εντός των χώρων δουλειάς μας. Με την παγίωση του σταθερά μεγάλου αριθμού μετακινούμενων υποκειμένων αλλά και με μια σταθεροποίηση της ροής χρημάτων από την Ε.Ε. με σκοπό τον περιορισμό τους στα σύνορα της Ευρώπης και τη μη μετάβαση στο κέντρο και τον βορρά της, η "ανθρωπιστική απόκριση" αποκτά μια περισσότερο δομημένη μορφή, ενώ το 2018 εμφανίζονται και οι πρώτες προθέσεις του κράτους να πάρει τον έλεγχο.

Τα hotspot στα νησιά γιγαντώνονται, με αποκορύφωμα τη Μόρια και το camp στο Βαθύ της Σάμου, όπου διαμένουν σε άθλιες συνθήκες δεκάδες χιλιάδες άτομα. Επεκτείνονται και δημιουργούνται δεκάδες νέα στρατόπεδα στην ενδοχώρα, συχνά σε χώρους του ελληνικού στρατού στη μέση του πουθενά, όπου μεταφέρονταν, συνήθως παρά τη θέλησή τους, υποκείμενα από διάφορα σημεία της Ελλάδας. Στα αστικά κέντρα μισθώνονται ξενοδοχεία για να μετατραπούν σε "δομές φιλοξενίας", δηλαδή αποθήκες ανθρώπων που στοιβάζονται σε δίκλινα δωμάτια, μέσα στα οποία δεν επιτρέπεται να προσθέσουν ούτε ένα μάτι γκαζιού για να ετοιμάσουν το τσάι τους.

Οι ΜΚΟ ακολουθούν τις μετακινήσεις των υποκειμένων και προσαρμόζουν τις υπηρεσίες που παρέχουν όχι τόσο στις ανάγκες που εμφανίζονται, αλλά, κυρίως, στις στρατηγικές των χρηματοδοτών, ετοιμάζοντας προγράμματα και δράσεις που μπορούν να τους εξασφαλίσουν συνέχεια της χρηματοδότησής τους. Για πρώτη φορά από το 2015 το κράτος επιδιώκει να ανακτήσει τη θέση του ως βασικός παίκτης από τον οποίο θα περνάνε όλες οι αποφάσεις και ο οποίος θα ορίζει ποιος κάνει τι. Η προσπάθεια "τακτοποίησης" εντός του "προσφυγικού" φέρνει εκδίωξη αλληλέγγυων (ειδικά αυτών με πολιτικά χαρακτηριστικά που εναντιώνονται στις ακροδεξιές/ρατσιστικές ρητορικές και ενοχλούν περισσότερο το κράτος) και εθελοντών, ξαναμοίρασμα των περιοχών της χώρας μεταξύ των μεγάλων ΜΚΟ (π.χ. η ΜΚΟ Α θα παρέχει υπηρεσίες παιδικής προστασίας στην Ήπειρο και η ΜΚΟ Β θα φύγει από εκεί και θα αναλάβει τις αντίστοιχες υπηρεσίες στη Θεσσαλία) και την πρώτη εμφάνιση του Μητρώου ΜΚΟ. Τέλος, για πρώτη φορά διάφοροι Δήμοι σε όλη την επικράτεια, μέσα από τις αναπτυξιακές τους εταιρίες, ακολουθώντας τα μοντέλα των ΜΚΟ, αναλαμβάνουν να παρέχουν με δικά τους εργαζόμενα κάποιες από τις υπηρεσίες (κυρίως στέγασης), συντελώντας ακόμα περισσότερο στον κατακερματισμό του εργατικού δυναμικού του κλάδου.

اعتصاب و تظاهرات

کارگران سازمان‌های غیردولتی
حامی پناهندگان

16/4

علیه اخراج پناهندگان
از خانه‌ها و کمپ‌ها

ما خواهان توقف تصمیم
دولت یونان برای اخراج
پناهندگان از محل
اقامتشان
و بی‌خانمان کردن آنان
هستیم

زندگی و کار
کرامت‌آمیز
برای همگان

سه‌شنبه ۱۶ آوریل
ساعت ۱۸
میدان ویکتوریا

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

GRÈVE ET MANIFESTATION

des employés des ONGs

16/4

contre
l'expulsion
des réfugiés

Nous demandons l'annulation de la décision ministérielle qui jette les réfugiés à la rue

Des conditions de vie et de travail dignes pour toutes et tous

Manifestation
Mardi 16 Avril 18:00
Victoria Square

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

إضراب و مظاهرة

عمال المنظمات الانسانيه

16/4

ضد اخلاء
الأجئين

نحن نطالب بإلقاء
قرار الوزارة الذي
سيؤدي باللاجئين
إلى التشرد

الكرامة في الحياة و
فرص عمل للجميع

بداية مظاهرة
١٦ ابريل ١٨:٠٠
ساحة فيكتوريا

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΕ ΜΚΟ

16/4

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΙΣ
ΕΞΩΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

- άμεση απόσυρση της απόφασης του Υπουργείου που εξωθεί τους πρόσφυγες σε αστεγία
- αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης και εργασίας για όλους και όλες

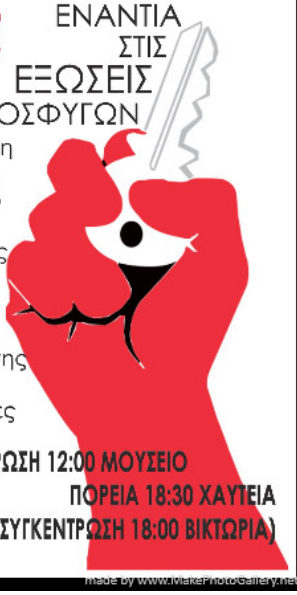

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12:00 ΜΟΥΣΕΙΟ
ΠΟΡΕΙΑ 18:30 ΧΑΥΤΕΙΑ
(ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 18:00 ΒΙΚΤΩΡΙΑ)

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

made by www.MakePhotoGallery.net

ΔΟΥΛΕΨΕ ΣΕ ΜΚΟ ΚΑΙ ΠΙΑΣΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ / ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΣΟΥ ΚΑΝΩ ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ

Μέσα από τη διαδικασία που αντιλαμβανόμαστε ως μκοποίηση, οι ΜΚΟ ανέλαβαν τον ρόλο του μεσάζοντα, εκφωνητή και εργολάβου των βάρβαρων αντιμεταναστευτικών πολιτικών που σε πρώτη φάση το κράτος δεν μπορούσε να διεκπεραιώσει μόνο του. Για να είμαστε ακριβείς, το ένα χέρι νίβει το άλλο: από τη μία το κράτος κανάκεψε το νεοφιλελεύθερο ψευδοχώρο της λεγόμενης ΄΄κοινωνίας των πολιτών'' για να αποσπά την αναγκαία συναίνεση και συνυπευθυνότητα, κι απ' την άλλη οι ΜΚΟ, παλιές και νέες, είδαν τις ευκαιρίες μιας νέας οικονομικά ανθηρής αγοράς υπηρεσιών κι έπεσαν με τα μούτρα για μερίδιο από την πίτα των ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων. Επιπλέον, ένας κλάδος γρήγορα αναπτυσσόμενος στη χώρα, καλυπτόμενος πίσω από το ανθρωπιστικό προσωπείο με τη μορφή του ''επείγοντος'', είναι πρόσφορο πεδίο πειραματισμού σε νέα εργασιακά μοντέλα εκμετάλλευσης.[15]

Τι σημαίνουν όλα αυτά για τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους; Παρά τις επιμέρους διαφορές στην εργασία ανάλογα με την οργάνωση, την ειδικότητα, τον τόπο εργασίας ή το αντικείμενο, η εμπειρία των μελών του σωματείου μας βοήθησε να διαπιστώσουμε κοινούς τόπους που συνίστανται στα εξής βασικά: πειραματισμός τόσο στη διαχείριση του ΄΄προσφυγικού'' όσο και στο εργασιακό, επισφάλεια, εντατικοποίηση, αστάθεια, ελαστική εργασία και προσωρινότητα, αυταρχικότητα, δυσκολία και εμπόδια στη συλλογικοποίηση.

Πειραματισμός

Οι εργασιακές συνθήκες και η καθημερινότητα στις ΜΚΟ χαρακτηρίζεται από διαρκείς πειραματισμούς ως προς βασικά στοιχεία της εργασίας. Αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Διαχρονικά στις ΜΚΟ συνάπτονται διαφορετικού τύπου συμβάσεις για θέσεις ίδιου αντικειμένου. Δηλαδή άλλες από εμάς απασχολούνται με σύμβαση έργου (το λεγόμενο μπλοκάκι), άλλες με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, άλλες με συμβάσεις αορίστου, ενώ έχουμε παρόμοια καθηκοντολόγια και αντίστοιχη σχέση ως προς τα αφεντικά μας.

[15] Στο σημείο αυτό θέλουμε να αναγνωρίσουμε ότι το περιβάλλον των ΜΚΟ δεν είναι μέσα σε θερμοκήπιο και εναρμονίζεται με τον ευρύτερο εργασιακό μεσαίωνα που χτίζεται σταθερά σε όλους τους κλάδους.

Τα ωράριά μας είναι πολύ συχνά πιο ευέλικτα απ' ότι ορίζει η εργατική νομοθεσία, αλλά και από ότι μας λένε όταν ξεκινάμε να εργαζόμαστε στην εκάστοτε οργάνωση. Αυτό, στην πράξη, σημαίνει ότι μπορεί να εργαζόμαστε συστηματικά πολύ περισσότερο από 8ωρο, χωρίς να πληρωνόμαστε υπερεργασία ή υπερωρία. Επίσης μπορεί να μας ζητηθεί να "δουλέψουμε αυτό το Σάββατο/αυτή την αργία γιατί είναι κατεπείγον", ενώ, ειδικά για όσες από εμάς καλύπτουμε με τη δουλειά μας βασικές, πρωταρχικές ανάγκες των προσφύγων/προσφυγισσών, εργασία σε ΜΚΟ σημαίνει πως είμαστε on-call 24/7. **Αυτή η συνθήκη διαρκούς διαθεσιμότητάς μας συνοδεύεται πάντα με επίκληση στον επαγγελματισμό και τα ανθρωπιστικά μας αισθήματα, τα οποία θα πρέπει να είναι δυνατότερα από τις φυσικές μας αντοχές ή την επιθυμία μας για επαγγελματική οριοθέτηση.**

Οι μισθοί μας δεν έχουν σαφή ημερομηνία καταβολής, ενώ φαντάζει "κανονική" μια καθυστέρηση ακόμα και μερικών μηνών. Πέρα από τους μισθούς μας, αντίστοιχα συχνά δεν καλύπτονται και δαπάνες στο πλαίσιο των παρεχόμενων υπηρεσιών, όπως πχ όταν η ΜΚΟ δηλώνει ότι δεν έχει πόρους για τα έξοδα διατροφής ασυνόδευτων ανηλίκων που διαμένουν στον ξενώνα που εργαζόμαστε.

Προσωρινότητα και Αστάθεια

Το «προσφυγικό», από την αρχή του μέχρι σήμερα, παρουσιάζεται σαν μία προσωρινή κατάσταση. Αν και, φυσικά, δεν μπορούμε να συγκρίνουμε την "προσφυγική εμπειρία" με την εμπειρία των εργαζομένων, το στοιχείο της αστάθειας ως προς επιβίωση είναι ένα σημείο που οι δύο εμπειρίες συναντιούνται. Τα εκτοπισμένα άτομα υποφέρουν πολλαπλά στη βάση της φυλής, της καταγωγής, του φύλου, της σεξουαλικότητας και της τάξης σε σχέση με τους εργαζομένους των ΜΚΟ αλλά η προσπάθεια υποτίμησης της ύπαρξής τους εντάσσεται στο ίδιο κανονιστικό πλαίσιο.

Με δικαιολογία την προσωρινότητα, και ενώ η πραγματικότητα υπογραμμίζει διαρκώς ότι οι ανάγκες των μεταναστριών/προσφύγων παραμένουν υπαρκτές και ακάλυπτες, οι συμβάσεις εργασίας που υπογράφονται συνήθως είναι μικρής διάρκειας και υπόκεινται σε συνεχείς ανανεώσεις. Δεν είναι καθόλου σπάνιο για όσα εργαζόμαστε στον κλάδο να παραμείνουμε στον ίδιο εργοδότη για αρκετά χρόνια, έχοντας πολλαπλές συμβάσεις διάρκειας 3 ή 6 μηνών, χωρίς να γνωρίζουμε αν θα συνεχίσουμε να έχουμε μισθό τον ερχόμενο μήνα.

Κι εδώ έρχεται το εργοδοτικό τέχνασμα, να υπάρχει ένα χρονικό κενό ανάμεσα στις ανανεώσεις, για να μην τεκμαίρεται νομικά η κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών από την εργασία μας και να μην θεμελιώνουμε δικαίωμα μετατροπής της σύμβασης σε αορίστου χρόνου.[16]

Εντατικοποίηση

Συνδυάζοντας όσα αναφέρονται ως τώρα αλλά λαμβάνοντας υπόψη και ότι τα προγράμματα ανατίθενται στους εργοδότες μας συνήθως μέσω μειοδοτικών διαγωνισμών (ο πιο φτηνός κερδίζει), δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε πως η εργασιακή μας πραγματικότητα τελεί υπό διαρκή εντατικοποίηση. Η δράση των οργανώσεων σχεδιάζεται συχνά με την πρόβλεψη λιγότερων θέσεων εργασίας από όσες θα απαιτούνταν για να "βγαίνει η δουλειά" με όρους σεβασμού προς τα εργαζόμενα. Αυτό στην ουσία σημαίνει πως ανά πάσα στιγμή οι περισσότερες/οι έχουμε υπό την ευθύνη μας τη διεκπεραίωση μεγάλου αριθμού καθηκόντων και την υποστήριξη μεγάλου αριθμού ανθρώπων. Επίσης πολλές φορές χρειάζεται, για να επιτύχουμε το απαραίτητο αποτέλεσμα, να επιτελούμε ρόλους πολλών διαφορετικών επαγγελματιών. Έτσι, η εντατικοποίηση της εργασίας στις ΜΚΟ φέρνει το εργαζόμενο πολλές φορές απέναντι σε διλήμματα όπως είτε να πρέπει να δουλέψουμε πολύ παραπάνω από το ωράριο είτε να μπει μία λογική αριθμητικής αντίληψης του προσφυγικού υποκειμένου. Για όσα στεκόμαστε αλληλέγγυα απέναντι στ@ πρόσφυγ@ αλλά παράλληλα δεν θέλουμε η δουλειά να γίνει η ζωή μας, αυτό το δίλημμα μας συνοδεύει κάθε στιγμή, είτε βρισκόμαστε στο γραφείο είτε όταν συναντάμε ουρές ανθρώπων που περιμένουν έξω από τα γραφεία των ΜΚΟ την ώρα που σχολάμε.

Η εντατικοποίηση όμως δεν προέρχεται μόνο από την ίδια την πιεστική συνθήκη εργασίας να κάνουμε όλο και περισσότερα, αλλά από την αποτυχημένη κρατική διαχείριση του προσφυγικού που μετακυλίεται σε πρακτικό επίπεδο στις ΜΚΟ και ακολούθως στα εργαζόμενα τους. Ερχόμαστε, μέσα σε ένα πλαίσιο προγραμμάτων και πολιτικών που έχουν σχεδιαστεί να αποτύχουν, να είμαστε αυτοί και αυτές που θα στηρίξουν τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες και θα κληθούν να βρουν λύσεις σε ένα λαβυρινθικό γραφειοκρατικό σύστημα. Καλούμαστε να δουλέψουμε σε ένα περιβάλλον συνθηκών εξόντωσης που έχει δημιουργήσει το κράτος για τις προσφύγισσες/τους μετανάστες. Όλο αυτό δημιουργεί μία ιδιαίτερη συνθήκη εντατικοποίησης ιδίως όταν γνωρίζουμε ότι η μόνη περίπτωση οι πρόσφυγες να πετύχουν τον στόχο τους (πχ να πάρουν προσφυγικό καθεστώς) εναπόκειται στην υπερπροσπάθεια του εργαζόμενου να υπερβεί τα νομικά και γραφειοκρατικά εμπόδια.

[16] Πώς κατοχυρώνεται μια σύμβαση αορίστου χρόνου: συνεχόμενη και αδιάκοπη εργασία στον ίδιο εργοδότη, για τουλάχιστον τρία χρόνια, ανεξαρτήτως του αριθμού ανανεώσεων των συμβάσεων, ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις συμβάσεων πέραν της αρχικής.

Μικροφωνική για το Γ.Καυκά, Φεβρουάριος 2020

Εμπόδια συλλογικοποίησης

Μέσα σε αυτή τη ζοφερή εργασιακή και κοινωνικοπολιτική εικόνα, οι περιπτώσεις που η διεκδίκηση και η συλλογικοποίηση έχουν αποτελέσει ανάχωμα στις μεθοδεύσεις της εργοδοσίας και του κράτους, ήταν αποτελέσματα μιας πολύ δύσκολης προσπάθειας. Πέρα από το ευρύτερο κλίμα συνδικαλιστικής ανάθεσης που συναντάμε σε όλα τα περιβάλλοντα δουλειάς, κάποιοι πιο συγκεκριμένοι παράγοντες στέκονται εμπόδιο. Αρχικά, η κινητικότητα των εργαζομένων είναι ευρεία: η ίδια η φύση της δουλειάς τους μπορεί να απαιτεί να μετακινούνται μέσα στην πόλη, (πχ εργαζόμενα που έπρεπε να καλύπτουν ανάγκες σε περισσότερα από ένα στρατόπεδα της Αθήνας και να μετακινούνται μεταξύ Σχιστού, Σκαραμαγκά, Καρά Τεπέ) ή σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Επίσης αναγκάζονται συχνά να μετακινούνται σε διαφορετικές οργανώσεις, λόγω των μικρής διάρκειας προγραμμάτων που κλείνουν και των συνεχών απολύσεων ή όταν οι εργασιακές συνθήκες γίνονται τόσο δυσβάστακτες που τους οδηγούν σε παραίτηση και αναζήτηση νέας θέσης εργασίας. Αυτή η κινητικότητα δυσχεραίνει την ανάπτυξη συντροφικών σχέσεων και την συλλογικοποίηση των εργαζομένων στις δομές.

Εμπόδιο στη συλλογικοποίηση μας στέκεται και το ότι οι ΜΚΟ μιμούμενες εταιρικά μοντέλα δημιουργούν εργαζόμενα και ρόλους πολλαπλών ταχυτήτων και ιεραρχιών, καθιστώντας πιο δύσκολο να σταθούμε δίπλα δίπλα.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΙ: ΤΑ LOCKDOWN ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ LOCKDOWN

Μέσα στην εμπειρία της σταθερής εργασιακής μας αστάθειας, ήμασταν στην "προνομιακή" θέση να παρακολουθήσουμε σε πρώτο πλάνο την ένταση του συντηρητισμού και της ξενοφοβίας της ελληνικής κοινωνίας αλλά και την απόφαση της ΕΕ να εγκαταλείψει οποιαδήποτε πρόφαση τήρησης συνθηκών και συμβάσεων για την προστασία των υποκειμένων σε διαδικασία μετανάστευσης.

Όσο οι φρικιαστικές εικόνες από εμπόλεμες ζώνες στη Συρία εξαφανίζονται από το δημόσιο λόγο, τη θέση τους καταλαμβάνουν οι αντιδράσεις των τοπικών κοινωνιών στο ενδεχόμενο εγκατάστασης αιτουσών/αιτούντων άσυλο και προσφύγων/ισσών "στο δικό τους χωριό", οι καταγγελίες για τη συμμετοχή εργαζομένων σε ΜΚΟ σε κυκλώματα διακινητών και οι κυβερνητικές δηλώσεις για ύπαρξη "πραγματικά σοβαρών" ΜΚΟ και γαλαξία φωτεινών, γκρίζων και σκοτεινών ΜΚΟ[17]». Χιλιάδες πρόσφυγες/ισσες παραμένουν εγκλωβισμένοι στα νησιά, επανέρχονται με ένταση οι θεσμικές ανακηρύξεις της Τουρκίας ως ασφαλούς χώρας για τα μετακινούμενα υποκείμενα, ενώ τα άτομα που βρίσκονται άστεγα ή σε επισφαλή στέγαση στα μεγάλα αστικά κέντρα αυξάνονται. Στο τέλος του 2019 και μέσα στο 2020 απολύεται μεγάλος αριθμός εργαζομένων σε ΜΚΟ, ιδίως σε προγράμματα που παρέχουν στέγαση σε αιτούσες/ούντες άσυλο. Συγχρόνως, παρατηρούμε γενικότερα μια τάση για περιορισμό των υπηρεσιών που παρέχονται, ώστε με δυσκολία να καλύπτονται ακόμα και τα απαραίτητα για την επιβίωση, με ταυτόχρονες υποκριτικές διακηρύξεις κράτους και ΜΚΟ για τη σημασία της ένταξης των προσφύγων.

Σε αυτό το κλίμα και ενώ σε διεθνές επίπεδο η COVID-19 ξεκινά να μονοπωλεί τις ειδήσεις και τις συζητήσεις όλων, εν μέσω ιδιαίτερα αυξημένου αριθμού αφίξεων στα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου, συνάδελφοι και συναδέλφισσες στη Λέσβο δέχονται επιθέσεις από ομάδες ακροδεξιών και άλλων κατοίκων του νησιού, την ώρα που πηγαίνουν ή επιστρέφουν στην εργασία τους αλλά ακόμα και μέσα στα σπίτια τους. Στο νησί στήνονται μπλόκα, ενώ συμβαίνει και μια εμπρηστική επίθεση που καταστρέφει ολοσχερώς σχολείο που λειτουργεί μια ΜΚΟ, εν μέσω εκκωφαντικής, σχεδόν καθολικής σιωπής από τις διοικήσεις των ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στη Λέσβο. Την ίδια περίπου περίοδο, στον Έβρο συγκεντρώνονται πολυπληθείς ομάδες μεταναστ(ρι)ών μετά από φημολογίες εντός της Τουρκίας ότι θα ανοίξουν τα σύνορα για τη μετακίνησή τους στην κεντρική Ευρώπη. Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοΐδης δηλώνει πως "Η Ελλάδα έχει σύνορα. Η Ευρώπη έχει σύνορα", μεγάλη στρατιωτική δύναμη απαγορεύει την είσοδό τους στη χώρα και στην περιοχή συγκροτούνται ομάδες πολιτοφυλάκων με σαφές εθνικιστικό προφίλ που "συνδράμουν" αστυνομία και στρατό.

[17] Βλέπε: https://m.naftemporiki.gr/story/1557632?

Τουλάχιστον δύο πρόσφυγες πεθαίνουν από πυρά, ενώ ο δημόσιος διάλογος εστιάζει στην αναπαραγωγή της αντιμεταναστευτικής προπαγάνδας περί ύπαρξης ποινικών ανάμεσα στους συγκεντρωμένους αλλά και για σχέδια της Τουρκίας για δημιουργία έντασης στην περιοχή.

Οι συνθήκες ζωής των προσφύγων/μεταναστριών επιδεινώνονται δραματικά με την έναρξη της πανδημίας στη χώρα, καθώς εφαρμόζονται πρώτα σε αυτές/ούς μέτρα καθολικού περιορισμού της μετακίνησής τους. Οι πρότερες εξαγγελίες της κυβέρνησης για κλειστά στρατόπεδα, βρίσκουν ευκαιρία να μπουν σε εφαρμογή στο όνομα της πανδημίας. Χιλιάδες άνθρωποι μένουν κλεισμένοι και στοιβαγμένοι στα στρατόπεδα με μεγάλο κίνδυνο διασποράς, χωρίς πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας και σε μέτρα πρόληψης[18]και ατομικής προστασίας. Τον Σεπτέμβριο του 2020, ενώ γίνονται γνωστά τα πρώτα μαζικά κρούσματα COVID-19 στη Μόρια, ξεσπά φωτιά η οποία καταστρέφει το μεγαλύτερο μέρος του camp. Για δύο μέρες οι πρόσφυγες είναι εγκλωβισμένοι στους δρόμους με την αστυνομία να μπλοκάρει την οποιαδήποτε μετακίνηση τους, χωρίς πρόσβαση σε τρεχούμενο νερό, στέγη ή τροφή. Πορείες αλληλεγγύης στις οποίες συμμετέχουν εργαζόμενες/οι σε ΜΚΟ στο νησί δέχονται επίθεση από αστυνομία και φασιστικές ομάδες, με αποτέλεσμα τραυματισμούς και προσαγωγές.

Η συνθήκη συκοφάντησης των εργαζομένων και το αφήγημα των ανεξέλεγκτων Μ.Κ.Ο, κλιμακώνεται και αξιοποιείται για να μας φέρει μία "κάρτα μέλους εργαζομένων σε ΜΚΟ" την οποία απαιτείται να διαθέτουμε για να μπορούμε να μπούμε στο χώρο εργασίας μας. Η έκδοση αυτής της κάρτας δε θα μπορούσε να είναι φυσικά κάτι αθώο. Το ποινικό μητρώο και λοιπά προσωπικά στοιχεία των εργαζομένων, αφού συλλεχθούν από τις εργοδοσίες, παραδίδονται στο Υπουργείο Μετανάστευσης, το οποίο τα αξιολογεί και αποφασίζει αν μας αξίζει η νέα μας ταυτότητα. Σύμφωνα με την νέα ΚΥΑ[19], από τον Σεπτέμβριο του 2020, τα εργαζόμενα, για να έχουν δικαίωμα στην εργασία, πρέπει να προσκομίζουν αντίγραφα λευκών ποινικών μητρώων χωρίς καμία παράβαση, έστω και πλημμελητικού χαρακτήρα (εξαιρουμένου του ΚΟΚ) και υπεύθυνη δήλωση περί μη τέλεσης αδικημάτων ακόμα κι αν αυτά δεν αναγράφονται πλέον στο ποινικό μητρώο. Ταυτόχρονα, η προσωπικότητα και η μέχρι τότε δράση των εργαζομένων, αποτελούν παραμέτρους που επίσης λαμβάνονται υπόψη. Το περιεχόμενο της ΚΥΑ, δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από τιμωρητικό, με μόνο στόχο την πειθάρχηση των εργαζομένων καθώς τα καθιστά δυνητικά επικίνδυνα και παραβατικά στο δημόσιο λόγο και το συλλογικό συνειδητό, αφήνοντάς τα μετέωρα και περιορισμένα από οποιοδήποτε κομμάτι εργασίας σ' αυτούς τους

---

[18] Οι περισσότεροι/ες δεν είχαν ΑΜΚΑ, πράγμα που τους απέκλειε κι από τον εμβολιασμό, αφού ένα από τα πρώτα αντιπροσφυγικά μέτρα που πήρε η κυβέρνηση αμέσως μετά τις εκλογές, ήταν η διακοπή έκδοσης ΑΜΚΑ στους αιτούντες άσυλο.

[19] https://www.e-nomothesia.gr/kat-politike-prostasia-psea-pallaike-amyna/nomos-4662-2020-phek-27a-7-2-2020-2.html και https://www.e-nomothesia.gr/kat-allodapoi/koine-upourgike-apophase-oik-10616-2020.html

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΑΝΑΣΗΣ. ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΣΕ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ΣΕ ΜΚΟ
ΠΡΙΝ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ...
ΚΑΛΑ ΡΕ ΦΙΛΕ ΕΙΣΑΙ Μ#Σ; ΘΑ ΜΕ ΠΑΤΗΣΕΙΣ!
ΟΧΙ ΜΟΝ ΠΙΕΣΤΕ
ΜΗΝΥΣΗ!
ΚΡΙΝΕΣΤΕ ΕΝΟΧΟΣ ΓΙΑ ΕΞΥΒΡΙΣΗ!
FEW MONTHS LATER...
ΔΥΣΤΥΧΩΣ Κ.ΘΑΝΑΣΗ ΔΕΝ ΠΛΗΡΟΙΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΚ...
ΛΙΓΟ ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...
ΑΠΟΛΥΕΣΤΕ!
Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΑΠΟΛΥΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΚΟ ΛΟΓΩ ΒΕΒΑΡΥΜΕΝΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.
#ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΝ ΤΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΑ.
ΣΒΕΜΚΟ

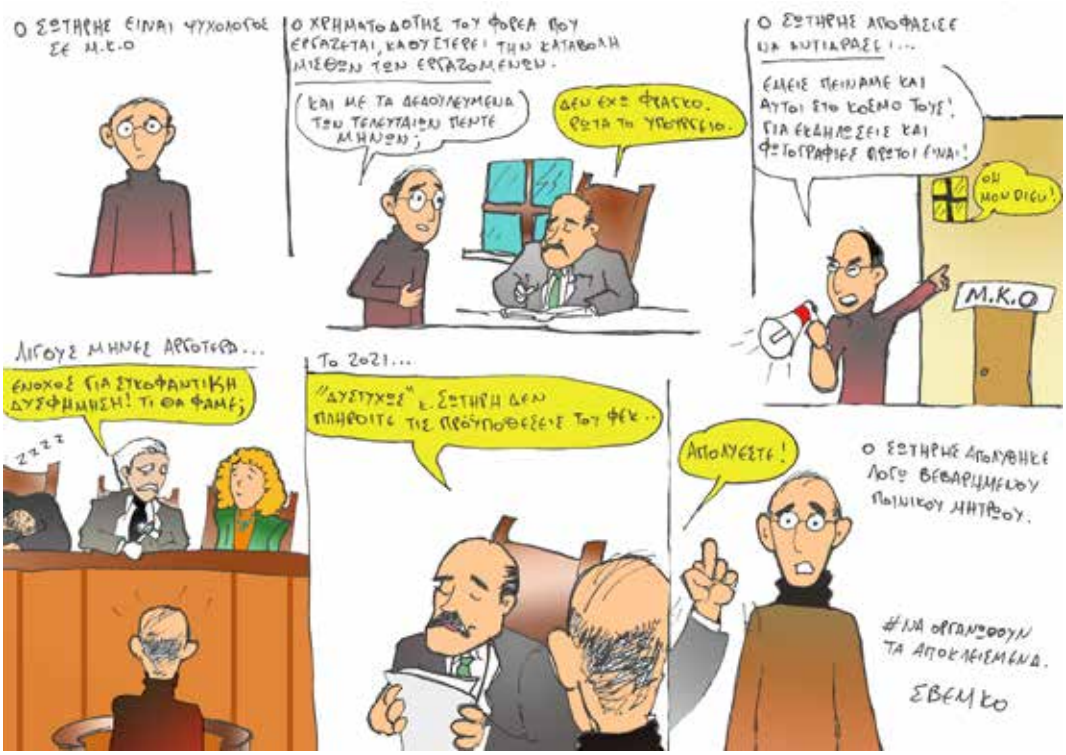
Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΣΕ Μ.Κ.Ο
Ο ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΡΕΑ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΜΙΣΘΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.
ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΩΝ;
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΦΡΑΓΚΟ. ΡΩΤΑ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ.
Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙ...
ΕΜΕΙΣ ΠΕΙΝΑΜΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΣΤΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥΣ! ΓΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΒΡΕΤΟΙ ΕΙΝΑΙ!
ΟΧΙ ΜΟΝ ΠΙΟΥ!
Μ.Κ.Ο
ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...
ΕΝΟΧΟΣ ΓΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΔΥΣΦΗΜΙΣΗ! ΤΙ ΘΑ ΦΑΜΕ;
ZZZZ
ΤΟ 2021...
"ΔΥΣΤΥΧΩΣ" Κ. ΣΩΤΗΡΗ ΔΕΝ ΠΛΗΡΟΙΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΚ..
ΑΠΟΛΥΕΣΤΕ!
Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΑΠΟΛΥΘΗΚΕ ΛΟΓΩ ΒΕΒΑΡΥΜΕΝΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.
#ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΝ ΤΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΑ.
ΣΒΕΜΚΟ

Σκίτσα συναδέλφου για το Μητρώο Εργαζομένων σε ΜΚΟ.

τομείς. Έχουμε λοιπόν επιπλέον αποκλεισμούς σε εργαζόμενα που συνδικαλίζονται και σε ευάλωτες ομάδες εργαζομένων (πρώην τοξικό-εξαρτημένοι, αποφυλακισμένες) ακόμα και διερμηνείς που εισήλθαν «παράνομα» στη χώρα κ.λ.π.

Και ενώ οι τρόποι για να φακελωνόμαστε από το κράτος και να αποκλειόμαστε από το βιοποριστικό μας μέσο αυξάνονται, με την πανδημία να συνεχίζει την εξάπλωση της, τα εργαζόμενα βρισκόμαστε αντιμέτωπα συχνά και με την έλλειψη μέτρων προστασίας για εμάς και τους εξυπηρετούμενους. Μάλιστα σε περιπτώσεις που διεκδικήσαμε από τους υπεύθυνους του εργασιακού χώρου να μεριμνήσουν για να υπάρχει επαρκής κάλυψη με μέσα υγιεινής και προστασίας, τόσο για την ασφάλεια μας, όσο και των υποκειμένων με τα οποία ερχόμαστε σε καθημερινή επαφή, δεχτήκαμε απειλές σχετικά με την συνέχιση της εργασίας μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν απαντήσεις σαν την παρακάτω: “κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε, αυτές είναι οι συνθήκες αν δεν σου αρέσει φύγε ή φέρνε απ’το σπίτι σου γάντια.”

Άλλη μία παράμετρος των lockdown και του τρόπου διαχείρισης της πανδημίας που βιώνουμε οι εργαζόμενοι/ες στις ΜΚΟ, όπως και σε πολλούς άλλους κλάδους, είναι η παγίωση της τηλεργασίας. Για μας, που η εργασία μας προϋποθέτει και περιλαμβάνει την άμεση ανθρώπινη επαφή και αλληλεπίδραση, προέκυψαν μεγάλες δυσκολίες προσαρμογής της επικοινωνίας με τους/τις εξυπηρετούμενους/ες μέσω ψηφιακών εξ αποστάσεως τρόπων. Αν λάβουμε υπόψη ότι πολλοί από τους φτωχούς και διαρκώς μετακινούμενους πληθυσμούς δεν έχουν την οικονομική ευχέρεια για τεχνολογικά μέσα κι ότι τα δυσεπίλυτα προβλήματά τους δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν τηλεφωνικά ή με ένα έγγραφο σε ένα email, καταλαβαίνουμε την μεγάλη αύξηση του στρες, της αγωνίας και της ματαίωσης που διακατέχει τόσο τα εργαζόμενα, και ακόμη πιο έντονα τους/τις εξυπηρετούμενους/ες. Οι εργοδότες των ΜΚΟ, βέβαια, αγωνιούν μόνο ‘’να βγαίνουν τα νούμερα με πάσα τρόπο” και γι αυτό δεν ξαφνιαζόμαστε καθόλου που η τηλεργασία έχει εντείνει την εντατικοποίηση, έχει ξεχειλώσει το ωράριο εργασίας και οδηγεί σε απλήρωτες υπερωρίες, κάνει δυσδιάκριτα τα όρια επαγγελματικής και προσωπικής/οικογενειακής ζωής, ενώ επιφέρει και έμμεση μείωση μισθού καθώς τα εργαζόμενα από το σπίτι επωμίζονται αυξημένα κόστη ίντερνετ, ηλεκτρισμού και θέρμανσης.

Αλλά και σε σχέση με την άδεια ειδικού σκοπού, αναφέρθηκαν συμπεριφορές αυθαιρεσίας και διάκρισης από υπευθύνους ΜΚΟ προς εργαζόμενες μητέρες και μάλιστα κάποιες μονογονεϊκές: Άλλοτε εμπόδιζαν ή/και αποθάρρυναν την εργαζόμενη μητέρα να λάβει την άδεια ειδικού σκοπού που δικαιούται για την φύλαξη των παιδιών της εν μέσω lockdown με κλειστά σχολεία, κι άλλοτε επέβαλαν την άδεια ειδικού σκοπού καταχρηστικά και εκδικητικά σε εργαζόμενη μητέρα μέχρι εξαντλήσεως όλων των ημερών άδειας, ενώ όλο το υπόλοιπο προσωπικό του ίδιου τμήματος μπορούσε να εργάζεται με τηλεργασία.

Στην PRAKSIS τι;
Εργασία
ή Μητρότητα;

Τον Οκτώβριο του 2017, η ΜΚΟ PRAKSIS προέβη στην παράνομη και καταχρηστική απόλυση εργαζόμενης νέας μητέρας. Μετά από ενάμιση χρόνο εργασίας υπό καθεστώς παράνομης απασχόλησης (αυτασφάλιση με συμβάσεις ορισμένου χρόνου) η συναδέλφισσα ενημερώθηκε ότι δικαιούται "χαριστικά" τετράμηνη άδεια μητρότητας.

Με το πέρας του τετραμήνου, η εργαζόμενη επικοινώνησε με την εργοδοσία ώστε να επιστρέψει στη θέση της όπου και πληροφορήθηκε την απόλυση της.

Στο εκβιαστικό δίλημμα της εργοδοσίας της ΜΚΟ PRAKSIS, **"εργασία ή μητρότητα"** η συναδέλφισσα απάντησε προχωρώντας σε αγωγή.

Οι ΜΚΟ δεν αποτελούν εξαίρεση στις **έμφυλες διακρίσεις** που υφίσταντο ανέκαθεν οι γυναίκες στους χώρους εργασίας. Οι εργαζόμενες σε ΜΚΟ γνωρίζουμε πολύ καλά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει μία **γυναίκα, έγκυος, μητέρα** που απασχολείται σε συνθήκες **επισφάλειας**. Ταυτόχρονα γνωρίζουμε ότι η **επίθεση στη μητρότητα, η τρομοκράτηση** των εργαζομένων και οι **εκδικητικές συμπεριφορές** δεν θα σταματήσουν αν δεν τις σταματήσουμε **εμείς**.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΗ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΣΣΑΣ

ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΣΕ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ:

Πέμπτη 01.03.18 , στις 9.00
στα Δικαστήρια της Ευελπίδων

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΙΣ ΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΣΕΖΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2021 - ΑΝΟΙΞΗ 2022: Η εργασία στις ΜΚΟ δε θα φορεθεί πολύ

Και ενώ όσα εργαζόμαστε στις ΜΚΟ του προσφυγικού γνωρίζουμε βιωματικά ότι τα μετακινούμενα υποκείμενα δυσκολεύονται καθημερινά να καλύψουν βασικές τους ανάγκες ή να προστατευτούν από κινδύνους στους οποίους εκτίθενται ως αποτέλεσμα των συνθηκών ζωής τους, βρισκόμαστε απέναντι σε μια ακόμα αλλαγή στο πλαίσιο, το περιβάλλον και το περιεχόμενο της δουλειάς μας. Το σημερινό σκηνικό είναι, όπως το περιμέναμε, η εφαρμογή της προεκλογικής αντι-μεταναστευτικής ατζέντας ‘’θα γίνει κόλαση η ζωή των προσφύγων ‘’.

Το κλείσιμο ολοένα και περισσότερο προγραμμάτων, με αποτέλεσμα τις μαζικές απολύσεις εργαζομένων με μορφή οδοστρωτήρα, έρχεται στο προσκήνιο μέσω μιας -επικαλούμενης- μεταφοράς της διαχείρισης του προσφυγικού από τις ΜΚΟ στο κράτος. Ή για να ακριβολογούμε, συντελείται μία διαδικασία απομκοποίησης του προσφυγικού σε ένα κράτος το οποίο, από την πλευρά του, καθυστερεί σκόπιμα να πάρει τη σκυτάλη από τις ΜΚΟ, αφού προφανώς δεν θέλει μετανάστες στο κατώφλι του και επιδιώκει μια αναβαθμισμένη εμπλοκή σε επίπεδο θεάματος και όχι ουσίας. Η εντατικοποίηση της εργασίας όσων δεν απολύονται συνεχίζεται, καθώς ο αριθμός των ατόμων που λαμβάνουν υπηρεσίες παραμένει σταθερός και οι ανάγκες τους πολλαπλασιάζονται με την αντιμεταναστευτική πολιτική που εφαρμόζεται.

Έτσι, βλέπουμε διεθνείς οργανισμούς όπως η UNHCR και η UNICEF, που τα τελευταία χρόνια αποτελούν βασικούς φορείς χρηματοδότησης προγραμμάτων, να περιορίζουν τους πόρους που διαμοιράζουν στις οργανώσεις, αλλά και εγχώριες ΜΚΟ να αποσύρονται μερικώς ή πλήρως από το πεδίο. Το Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου από την άλλη, αναλαμβάνει το στεγαστικό πρόγραμμα ΕΣΤΙΑ2, την παροχή του οικονομικού βοηθήματος, την επιτροπεία -και έπεται η συνοδεία- των ασυνόδευτων ανήλικων, τη διαχείριση των στρατοπέδων. Ο σκοπός βέβαια, παρά τις διακηρύξεις, δεν είναι να βελτιώσει υπηρεσίες αλλά να τις διαλύσει και να στερήσει από τους πρόσφυγες ακόμη και τα στοιχειώδη αγαθά και δικαιώματα. Απόδειξη αυτού;

- Η πολυδιαφημισμένη ειδική γραμματεία ασυνόδευτων ανήλικων που ιδρύθηκε στο υπουργείο μετανάστευσης δεν λειτούργησε ποτέ ουσιαστικά και δεν παρήγαγε κανένα έργο.

- Τα διαμερίσματα στέγασης στα οποία στοιβάζονται μαζί δέκα και δώδεκα άνθρωποι σε επικίνδυνες συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας εν καιρώ πανδημίας.

- Το οικονομικό βοήθημα διακόπηκε για όσους είναι εκτός δομών από 1/10/2021 που πέρασε στην ευθύνη του υπουργείου και 34.000 αιτούντες άσυλο έμειναν χωρίς μηνιαίο βοήθημα για σίτιση και είδη πρώτης ανάγκης.

- Ο πρόσφατος αποκλεισμός από την τροφή του 60% των ανθρώπων που διαβιούν σε στρατοπέδων -ανάμεσά τους παιδιά, έγκυες, άνθρωποι με χρόνιες παθήσεις και γ' ηλικίας- καταδικάζοντάς τους σε πραγματική πείνα.

- Τα ασυνόδευτα ανήλικα που μένουν εκτεθειμένα και σε υψηλό κίνδυνο χωρίς επιτρόπους και συνοδούς για τις υποθέσεις και την προστασία τους.

- Η μετατροπή των στρατοπέδων το ένα μετά το άλλο (Σάμος, Λέρος, Κώς) σε κλειστά κέντρα κράτησης-φυλακές με ανθρώπους έγκλειστους, χωρίς βέβαια να βρίσκονται αντιμέτωποι με οποιαδήποτε κατηγορία..

Εν μέσω όλων αυτών, οι ΜΚΟ δεν επιδεικνύουν την παραμικρή βούληση και δέσμευση να διασφαλίζουν τις θέσεις εργασίας μας, προσπαθώντας πάντα να αποκρύπτουν σκόπιμα το ότι τα εργαζόμενα καλύπτουν μόνιμες, διαρκείς και αυξανόμενες ανάγκες, είτε με συμβάσεις ορισμένου είτε με συμβάσεις αορίστου χρόνου. Άλλοτε με νομικά παραθυράκια για αποφυγή καταβολής αποζημίωσης ή αντικατάστασής της με ένα λεγόμενο bonus ΄΄γενναιοδωρίας΄΄, άλλοτε με μια πενιχρή αποζημίωση, γνωστοποιώντας τη ''λήξη'' της σύμβασης την ίδια ημέρα τηλεφωνικά ή με με email, απαξιώνουν καθημερινά με προκλητικό τρόπο τις ζωές και τις ανάγκες όλο και μεγαλύτερου αριθμού εργαζόμενων που περνούν βίαια στην ανεργία. Οι απολύσεις είναι μαζικές και γενικευμένες, και τις λίγες φορές που οι εργοδότες μπαίνουν στον κόπο να τις αιτιολογήσουν, βρισκόμαστε να ακούμε μια μεγάλη ποικιλία δικαιολογιών και προσχημάτων:

- το πρόγραμμα κλείνει ή συρρικνώνεται λόγω παύσης ή μείωσης χρηματοδότησης,

- αλλάζει ο σχεδιασμός της διεύθυνσης για το είδος και το μέγεθος των υπηρεσιών,

- η στάση της/του εργαζόμενης/ου δεν ταυτίζεται με την ''γραμμή'' της οργάνωσης (δηλ. έχει το θάρρος να εκφράζει τις απόψεις του για την επαγγελματική δεοντολογία και τις υποχρεώσεις που η ίδια η οργάνωση παραβαίνει),

- ο/η/ εργαζόμενος/η δεν έχει "ομαδικό πνεύμα"(δηλ. δεν ευθυγραμμίζεται με τους όρους κλίκας και αντισυναδελφικότητας που επιθυμούν οι προϊστάμενοι και η διεύθυνση, ή

- δεν πληροί τις προϋποθέσεις του μητρώου μελών ΜΚΟ.

Δεν λείπουν, φυσικά, οι τιμωρητικές εκδικητικές απολύσεις εργαζόμενων για την συνδικαλιστική τους δράση και αυτών που διεκδικούν τα εργασιακά τους δικαιώματα όταν αυτά παραβιάζονται πχ πρόσφατα απολύθηκε συνάδελφος αμέσως μετά από καταγγελία στο ΣΕΠΕ για καθυστέρηση πληρωμής δεδουλευμένων και δώρου.

Την ίδια στιγμή που απολύουν σωρηδόν χαμηλόμισθα εργαζόμενα, συνεχίζουν να προσλαμβάνουν και να πληρώνουν με παχυλούς μισθούς διάφορα ανώτερα στελέχη, αφού σαν κάθε επιχείρηση που φροντίζει τα συμφέροντά της, οι ΜΚΟ έχουν εγκαταστήσει μια εσωτερική ιεραρχική διαστρωμάτωση στελεχών με ευφάνταστους τίτλους (συντονιστές, managers, υπεύθυνοι προγραμμάτων, line managers, κλπ), με μοναδικό σκοπό από τη μία να ελέγχουν και να χειραγωγούν τους/τις εργαζόμενους/εργαζόμενες και από την άλλη να παρουσιάζουν μια εντυπωσιακή βιτρίνα. Ξοδεύουν γενναιόδωρα ποσά σε διαφημιστικές καμπάνιες για να διατυμπανίζουν το δήθεν ανθρωπιστικό έργο τους, με σκοπό να προσελκύουν δωρεές και χρηματοδοτήσεις, που κατόπιν όμως ισχυρίζονται ότι δεν επαρκούν για να διατηρήσουν τις θέσεις εργασίας. Οι περισσότερες οργανώσεις διευθύνονται από ΔΣ αποτελούμενα από πρόσωπα της επιχειρηματικής και ακαδημαϊκής ελίτ (ενίοτε και της εκκλησιαστικής), τα οποία δεν έχουν καμία σχέση και καμία πραγματική εικόνα για το πεδίο των αναγκών των ανθρώπων που εξυπηρετούμε. Αυτές οι επιτελικές θέσεις είναι το όχημα για να κεφαλαιοποιούν επιτυχώς στο οικονομικό και επαγγελματικό τους στάτους, τον μόχθο των εργαζόμενων και τα δεινά των κατατρεγμένων προσφύγων/μεταναστριών. Οι δημόσιες εμφανίσεις τους, οι φωτογραφήσεις και τα ακριβά γεύματα, κρύβουν πίσω τους την πραγματική εικόνα: την φτωχοποίηση των απολυμένων εργαζόμενων.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ SOLIDARITY NOW

Η οργάνωση Solidarity Now κατείχε μεγάλη μερίδα του λέοντος στο χρηματοδοτούμενο από αμιγώς ευρωπαϊκούς πόρους πρόγραμμα φιλοξενίας αιτούντων άσυλο σε διαμερίσματα (ΕΣΤΙΑ). Το 2020 αποσύρθηκε από το πρόγραμμα απολύοντας όλους τους εργαζόμενους διαφόρων ειδικοτήτων. Πάνω από 100 άτομα, πολλοί εκ των οποίων δούλευαν σε αυτό για 4 συνεχόμενα χρόνια, δηλαδή από την αρχή του. Δεκάδες απολύσεις έγιναν και στα κεντρικά γραφεία της Αθήνας και σε δομές της περιφέρειας και της Θεσσαλονίκης.

Το καλοκαίρι του 2021 η SN προχώρησε στην απόλυση του μισού σχεδόν προσωπικού (11 εργαζόμενες/οι, εκ των οποίων μία έπρεπε να αλλάξει σύμβαση σε 6ωρη αλλιώς θα απολυόταν) από το Κέντρο Αλληλεγγύης (φρουραρχείο), πολλοί εκ των οποίων είχαν προϋπηρεσία 5 χρόνων στην ίδια θέση και είχαν συμβάλλει τα μέγιστα στην εξέλιξη του Κέντρου. Επιπλέον, κάποιοι/ες συνάδελφοι/ισσες οδηγήθηκαν σε παραίτηση αγανακτώντας από τις επιλεκτικές και άδικες αποφάσεις της διοίκησης.

Τον Ιανουάριο του 2022 ανακοινώθηκε στους 18 εργαζόμενους/ες των διαμερισμάτων ημιαυτόνομης διαβίωσης ανηλίκων SIL ότι το πρόγραμμα θα κλείσει τον ερχόμενο Μάρτιο και τους υποχρεώνουν να αλλάξουν τις συμβάσεις τους σε μηνιαίες με μείωση μισθού κατά 15%, αλλιώς θα απολυθούν άμεσα.

Στα παραπάνω, οι δίκαιες αντιδράσεις των εργαζόμενων και η άρνησή τους να συναινέσουν στους εκβιασμούς και στην ανεργία, αντιμετωπίζονται πάντα από τη διεύθυνση και τους μάνατζερς με ανάλγητη εκδικητική συμπεριφορά. Η SN είναι τυπικό παράδειγμα ΜΚΟ που διαφημίζει φανφαρόνικα προγράμματα δήθεν ανθρωπιστικής ευαισθησίας και στη συνέχεια αποδεικνύεται αδιάφορη και ανίκανη να προστατεύσει τόσο τις θέσεις εργασίας όσο και τις επιδεινούμενες ανάγκες των εξυπηρετούμενων. Με μια διοίκηση που αντιμετωπίζει τις/τους εργαζόμενες/ους ως αναλώσιμους μίας χρήσης, που τους εκβιάζει με τηλέφωνα και τελεσίγραφα να δεχτούν τα ΄΄αποφασίζομεν και διατάζομεν΄΄, και με την δημόσια δηλωμένη ταξική θέση ΄΄οι φτωχοί κάνουν λάθος επιλογές΄΄ , έχει κερδίσει επάξια τον τίτλο του Anti-Solidarity Now.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΟΤΙΜΑ

Το Κέντρο Διοτίμα είναι μια από τις ΜΚΟ που μπήκε όψιμα στο χώρο του προσφυγικού. Αν και υπάρχει από το 1989, με καταστατικό στόχο την προώθηση της ισότητας των φύλων, από το 2016 και μετά υλοποιεί προγράμματα υποστήριξης αιτούντων/αιτουσών άσυλο και προσφυγισσών που έχουν υποστεί έμφυλη βία. Αν και ξεκίνησε με κάποια μικρά προγράμματα εντός Αττικής, όπου βρίσκεται και η έδρα της, στο τέλος του 2021 απασχολούσε εργαζόμενες στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τη Μυτιλήνη, τη Σάμο, τη Λέρο και τη Χίο.

Από τις αρχές Οκτωβρίου 2021, οι εργαζόμενες μάθαιναν, κυρίως με ανεπίσημους τρόπους, ότι το τέλος τις χρονιάς θα έφερνε απολύσεις. Η πληροφορία παρέμενε ασαφής μέχρι και το Νοέμβριο, δημιουργώντας ανασφάλεια και αγωνία, ειδικά σε άτομα τα οποία είχα πρόσφατα μετεγκατασταθεί για τις ανάγκες της δουλειάς. Το τελευταίο διάστημα του 2021 άρχισαν σταδιακά να ανακοινώνονται απολύσεις σε όλα τα σημεία, με αποτέλεσμα τη συνολική απόλυση πάνω από 30 ατόμων πανελλαδικά, ενώ το γραφείο στη Σάμο έκλεισε οριστικά. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα κριτήρια επιλογής όσων θα απολύονταν δεν έγιναν ποτέ σαφή και σίγουρα δεν ήταν ενιαία, καθώς απολύθηκαν άτομα τα οποία εργάζονταν πολλά χρόνια στη ΜΚΟ, νέες μητέρες, εργαζόμενες μεγαλύτερης ηλικίας καθώς και εργαζόμενες με σαφή εξειδίκευση στο αντικείμενό τους. Για όσες εργαζόμενες παρέμειναν, το 2022 έφερε σαφέστατη εντατικοποίηση της δουλειάς τους, καθώς πλέον ο αριθμός όσων καλούνται να εξυπηρετήσουν τις εξαιρετικά αυξημένες ανάγκες των ληπτριών των υπηρεσιών είναι πολύ περιορισμένος.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΔΡΑΣΗΣ

Η οργάνωση "ΜΕΤΑδραση" ξεκινάει τα πρώτα της βήματα το 2009, με σκοπό την κάλυψη βασικών κενών που άφηνε το κράτος και έχοντας ως γνώμονα της την κοινωνική ένταξη των προσφύγων και μεταναστών, καθώς και την προστασία των δικαιωμάτων τους, σε διάφορα σημεία της Ελλάδας, νησιά και ενδοχώρα. Παρ' ότι η ΜΕΤΑδραση διατείνεται χρόνια τώρα, πως αποτελεί μία πρωτοπόρα οργάνωση στο μεγαλύτερο μέρος των τομέων που περιλαμβάνει και ένα στιβαρό κομμάτι της Κοινωνίας των Πολιτών, στην πραγματικότητα δεν απέχει καθόλου από τη σκληρή διαχείριση μεγάλων επιχειρήσεων και πολυεθνικών.

Σε όσ@ έχουν μία συνολικότερη εικόνα των αυθαιρεσιών των ΜΚΟ, η ΜΕΤΑδραση θα είναι αρκετά γνώριμη, μιας και έχει αποτελέσει πεδίο αρκετών καταγγελιών από εργαζόμενες/ους, δικαστικών διαμαχών (βλ. παλαιότερα κείμενα ΣΒΕΜΚΟ), ενώ από τις αρχές του Σεπτεμβρίου του 2021 έχουν ανακοινωθεί σχεδόν 100 απολύσεις μέχρι το τέλος του έτους. Φυσικά οι πολυάριθμες απολύσεις δεν σταματούν εδώ, μιας και η διοίκηση ενημέρωσε άτυπα αρκετά εργαζόμεν@ πως το προσωπικό θα μειωθεί έως και τα 2/3 του συνολικού αριθμού μέχρι το 2023 και όλα αυτά υπό το πρόσχημα της λήξης των χρηματοδοτήσεων, επιβεβαιώνοντας την ευκαιριακή λειτουργία κάποιων ΜΚΟ. Είναι πια σαφές πως η οργάνωση θέλει να διατηρήσει το κλίμα τρομοκρατίας που τόσο καλά έχει θρέψει χρόνια τώρα, πραγματοποιώντας κρυφές αξιολογήσεις, εκφοβίζοντας τα εργαζόμενα που αντιδρούν στις πρακτικές του ΔΣ και των υπευθύνων και δημιουργώντας ένα ζοφερό κλίμα διάσπασης απέναντι σε κάθε είδους συναδελφικότητα και διεκδίκηση.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ (GCR)

Τον Δεκέμβριο του 2021 η εργοδοσία της ΜΚΟ Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες (GCR) ενημέρωσε προφορικά ότι υπάρχει ενδεχόμενο να απολυθούν περίπου 40 εργαζόμενοι/ες "λόγω μείωσης των χρηματοδοτήσεων". Επίσης ξεκίνησε να εφαρμόζεται κατά το δοκούν παύση 45 ημερών μεταξύ των συμβάσεων ορισμένου χρόνου που υπογράφονται. Τα 45ήμερα κενά αποτελούν "ειλικρινή" δήλωση της διοίκησης ότι δεν προτίθενται να επιτρέψει στα εργαζόμενα να θεμελιώσουν δικαίωμα μετατροπής των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου και αποζημίωσης. Δεν διστάζουν να ομολογήσουν κυνικά ότι εκμεταλλεύονται όποια παραθυράκια του εργατικού νόμου τους συμφέρουν για να αποφεύγουν την αναγνώριση κάλυψης πάγιων και διαρκών αναγκών και τις εργοδοτικές υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτήν.

Οι απολύσεις έστειλαν διερμηνείς, κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους, δικηγόρους, εκπαιδευτικούς και διοικητικούς υπαλλήλους στην ανεργία μετά από χρόνια ασφυκτικής εργασίας τους στο πεδίο, τα γραφεία σε Σάμο, Ρόδο και Ιωάννινα έκλεισαν, στην Θεσσαλονίκη και την Αθήνα υποστελεχώθηκαν, πολλοί εργάζονται με μηνιαίες συμβάσεις οπότε σε περίπτωση απόλυσης δεν θα πάρουν αποζημίωση, και όσες/οι συνεχίζουν την εργασία τους, βιώνουν την εντατικοποίηση και την επισφάλεια των παραπάνω αντεργατικών πρακτικών.

Το ΕΣΠ, εν μέσω πανδημίας, για άλλη μια φορά, απέδειξε ότι δεν διστάζει να αποδεκατίσει υπηρεσίες με τραγικές συνέπειες στις ανάγκες των εξυπηρετούμενων πληθυσμών και ότι παραβιάζει τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια των εργαζόμενων αντιμετωπίζοντάς τους ως αναλώσιμους και περιττούς.

Το Σωματείο Εργαζομένων στο ΕΣΠ, ως απάντηση όταν ανακοινώθηκαν οι απολύσεις, προχώρησε σε 24ωρη πανελλαδική απεργία (22/12/2021).

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ IRC

Η IRC, η οποία έφτασε στη Λέσβο το 2015 όπως πολλές άλλες διεθνείς οργανώσεις, δεν είναι μια απλή ΜΚΟ. Αξίζει να σημειωθεί ότι έχει διαχειριστεί τεράστιους προϋπολογισμούς στη διάρκεια της "προσφυγικής κρίσης" καθώς και ότι στον κατάλογο υψηλών συμβούλων της συμπεριλαμβάνονται γνωστά ονόματα της διεθνούς κυριαρχίας (Χένρι Κίσινγκερ, Κοντολίζα Ράιζ, Μαντλιν Ολμπράιτ, Κόλιν Πάουελ).

Την ίδια στιγμή που η IRC έχει αυτούς τους ανθρώπους στην ηγεσία της, δεν παύει να διακηρύσσει τις αξίες της και να καλεί τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους της να... ζήσουν σύμφωνα με αυτές. Live the way of IRC γράφουν, και οργανώνουν μαθήματα και εκπαιδεύσεις για ισότητα, σεβασμό, ενάντια στην καταπίεση και τα προνόμια. Εννοείται οτι η οργάνωση λειτουργεί με την τυπική νεοφιλελεύθερη λογική με την οποία λειτουργούν όλες οι ανθρωπιστικές οργανώσεις, εκμεταλλευόμενη τα παράθυρα της εργατικής νομοθεσίας για να απολύει κατά βούληση χωρίς να καταβάλλει αποζημιώσεις.

Συνάπτει με τα εργαζόμενα διαδοχικές συμβάσεις εργασίας με καταχρηστικούς όρους, τα υποβάλλει σε καθημερινή εντατικοποίηση της εργασίας τους, και φυσικά σε περικοπές και απολύσεις με την αιτιολογία της διακοπής της χρηματοδότησης. Το Φεβρουάριο του 2022 κλεινει το γραφείο στη Χίο, με ταυτόχρονη απόλυση 7 εργαζομένων ενώ την πρώτη Απριλίου ανακοινώνεται ότι πρόκειται να συμβεί το ίδιο και στα γραφεία που παρείχαν υπηρεσίες ψυχοκοινωνικής υποστήριξης σε Σάμο, Μυτιλήνη και Αθήνα. Με αυτή την απόφαση, περισσότερα από 20 εργαζόμενα απειλούνται ότι θα περάσουν στην ανεργία.

ΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑ: ΤΑ ΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΙΑΤΙ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

Στην όλη πορεία της αποκαλούμενης "προσφυγικής κρίσης" και τις μεταλλάξεις των ΜΚΟ από το 2015 έως σήμερα, δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες. Γνωρίζαμε καλά πως το εργασιακό μοντέλο αυτών των οργανώσεων συμβαδίζει με το νεοφιλελεύθερο εργασιακό αρμαγεδώνα, με όρους ασύδοτης ιδιωτικής επιχείρησης, εχθρικό στα συμφέροντα των εργαζόμενων.

Ταυτόχρονα, σε αγαστή συνεργασία με τις κρατικές αντιπροσφυγικές-αντιμεταναστευτικές πολιτικές, οι ΜΚΟ οργάνωσαν και συνεχίζουν να οργανώνουν το καθεστώς εξαίρεσης και αποκλεισμού των ευάλωτων πληθυσμών που διατυμπανίζουν ότι εξυπηρετούν. Ενώ οι ανάγκες τους συνεχίζουν να είναι υπαρκτές, (νομική και ψυχοκοινωνική υποστήριξη, στέγαση και σίτιση, κοινωνική ένταξη, πιστοποίηση θυμάτων βασανιστηρίων, υγειονομική περίθαλψη), κράτος και μκο τις παρουσιάζουν σαν να εξασθενούν ή ακόμη χειρότερα σαν να μην υπάρχουν. Τρανό παράδειγμα το κλείσιμο του τμήματος πιστοποίησης θυμάτων βασανιστηρίων μεγάλης οργάνωσης. Μαζί με τα 30 εργαζόμενα που άφησε πίσω του άνεργα, κάνει προφανές ότι οι ανάγκες των ανθρώπων γίνονται ορατές μόνο όταν εξυπηρετούν τη χρηματοδότηση ενός συγκεκριμένου προγράμματος, κι όχι το αντίστροφο. Οι διοικούντες και τα στελέχη τους μέσα στην άνεση των γραφείων τους σχεδιάζουν καιροσκοπικά προγράμματα και αντιμετωπίζουν τους πολυτραυματισμένους και ευάλωτους ανθρώπους ως εμπορευματικά προϊόντα που μπορείς να τα πάρεις ή να τα αφήσεις στο ράφι και να γυρίσεις την πλάτη σου ανάλογα με το τί συμφέρει οικονομικά.

Τα υποκείμενα που λαμβάνουν τις υπηρεσίες μας τα βλέπουμε, τα ακούμε και τα υποστηρίζουμε εμείς, οι εργαζόμενες/οι. Με την καθημερινή μας εργασία και αλληλεπίδραση αποδίδουμε την ορατότητα, τον σεβασμό και την αλληλεγγύη που δικαιούνται, αντιλαμβανόμενοι/ες τις υπάρξεις μας και τις επαγγελματικές μας ιδιότητες ως κομμάτι και συνοδοιπόρο ενός ευρύτερου κινήματος και μιας συλλογικής στάσης που αγωνίζεται για τις συνθήκες διαβίωσης και τα δικαιώματα ντόπιων και προσφύγων/μεταναστών.

Πασχίζουμε συνεχώς μέσα σε εχθρικά θεσμικά και εργασιακά περιβάλλοντα, σε ελλιπέστατες υποδομές και σε κλειστές γραφειοκρατικές πόρτες να βρίσκουμε διόδους για να παρέχουμε ποιοτικές υπηρεσίες και να καλύπτουμε ανάγκες, γιατί αυτό έχουμε επιλέξει να κάνουμε με γνώση και με αίσθημα ευθύνης. Γιατί τα ασυνόδευτα παιδιά, οι κακοποιημένες από την πατριαρχική βία γυναίκες και lgbtqi+ άτομα, τα θύματα κρατικής βίας και διωγμών, οι φτωχές ξεριζωμένες οικογένειες, οι ακρωτηριασμένοι των πολέμων και οι κυνηγημένοι των ομοφοβικών επιθέσεων, είναι κοινωνικά και ταξικά συγγενείς μας, βρίσκονται σε θέση που μπορεί να βρεθεί οποιοσδήποτε από τα κάτω εξαιτίας εγχώριων και παγκόσμιων πολιτικών.

Στους χώρους εργασίας εναντιωνόμαστε στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις που αποφασίζονται από το εκάστοτε υπουργείο μετανάστευσης και πρόθυμα αναλαμβάνουν να εφαρμόσουν οι ΜΚΟ: εξώσεις από στεγαστικές δομές, στέρηση σίτισης και οικονομικού βοηθήματος, εγκλεισμός και διαχείριση ανθρώπινων ζωών μέσα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, δυσκολία πρόσβασης σε περίθαλψη και εκπαίδευση, ελλιπή μέτρα προστασίας για την πανδημία κι όλα όσα αναφέρθηκαν ήδη παραπάνω. Θέλουμε να παρέχουμε ουσιώδεις και χρήσιμες υπηρεσίες σε ισότιμη συνεργασία με τους εξυπηρετούμενους/ες, να συνηγορούμε και να υπερασπιζόμαστε τους αδύναμους/ες απέναντι σε ένα σύστημα που αναπαράγει ανισότητες.

Έτσι, δεν στεκόμαστε ούτε από την πλευρά των αφεντικών, ούτε από την πλευρά των στελεχών/μανατζαρέων, ούτε βέβαια κι από αυτή των προνομιούχων εργαζόμενων.

Η εργασία μας, είτε με συμβάσεις ορισμένου χρόνου είτε αορίστου, ΙΚΑ, μπλοκάκι ή τίτλους κτήσης, καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες των εξυπηρετούμενων, οι οποίες όχι μόνο δεν παύουν αλλά επιδεινώνονται μέγιστα όταν απολυόμαστε. Καθώς η κοινωνική προστασία αντιμετωπίζεται όλο και πιο άγρια με όρους αγοράς, γινόμαστε εργαζόμενα αναλώσιμα, εργαζόμενα μίας χρήσης, που βιώνουμε με συνοπτικές διαδικασίες την ανεργία, τον αποκλεισμό και τη φτωχοποίηση.

Δεν είμαστε –και δεν επιδιώξαμε ποτέ να είμαστε – συνεργάτες, όπως υποκριτικά εντέχνως μας αποκαλούν τα αφεντικά όταν θέλουν να μας καλοπιάσουν, όταν δεν μας πληρώνουν τα δεδουλευμένα, όταν μας φορτώνουν εξαντλητικά ωράρια ή όταν θέλουν να μας μετακυλήσουν ευθύνες. Δεν κάνουμε χόμπι όταν μας φορτώνουν ατέλειωτη εργασία στο γραφείο ή στο πεδίο, όταν τηλε-εργαζόμαστε με χρόνους πέραν του ωραρίου κι όταν αναγκαζόμαστε να τρέχουμε νύχτα ή αργίες σε έκτακτα περιστατικά. Άλλοτε πάλι, ανάλογα με τις διαθέσεις τους και όταν θέλουν να στοχοποιήσουν κάποιο, μας αντιμετωπίζουν ως εθελοντές, ώστε να κάνουμε λίγο απ' όλα, να καταπατούνται οι επαγγελματικές δεοντολογίες και να απαξιώνονται η επαγγελματική μας κρίση και επάρκεια.

Όμως πάντα τη στιγμή της κακοποιητικής και διαχωριστικής συμπεριφοράς τους και τη στιγμή της απόλυσης, αυτά τα αφηγήματα πάνε περίπατο. Τότε τα πράγματα μπαίνουν στη θέση τους, στη μόνη θέση που γνωρίζουμε πολύ καλά πως είναι πραγματική: στην ταξική θέση ως εργαζόμενα με εκμεταλλευτικούς όρους εργασίας. Είτε με σχέση μισθωτής εργασίας, είτε με μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών, είμαστε χαμηλόμισθες/οι εργαζόμενες/οι που βιοποριζόμαστε και συντηρούμε τα εαυτά μας και τις οικογένειές μας με μόνο μέσο την εργασία μας.

Απαιτούμε σταθερές και μόνιμες θέσεις εργασίας γιατί η εργασία είναι δικαίωμα, όπως δικαίωμά μας είναι να μπορούμε να προγραμματίζουμε και να προστατεύ-

ουμε την επιβίωσή μας, την κοινωνική, ψυχολογική και οικογενειακή μας συνθήκη. Απαιτούμε να σταματήσει το όργιο των συνεχόμενων απολύσεων. Η στοιχειώδης υποχρέωση των εργοδοτών είναι η προστασία και διατήρηση των θέσεων εργασίας και δε θα σταματήσουμε να τις διεκδικούμε. Απαιτούμε το τέλος της ομηρίας και της ανασφάλειας για το αν θα έχουμε δουλειά την επόμενη μέρα, ασφαλείς συνθήκες εργασίας, αξιοπρέπεια και σεβασμό στο χώρο δουλειάς, αύξηση των μισθών που είναι στα όρια της φτώχειας, απόδοση όλων των μισθολογικών αμοιβών στην ώρα τους, μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, τήρηση παροχών μητρότητας, σεβασμό και δικαιώματα στη διαφορετικότητα, εξάλειψη υποτιμητικών και κακοποιητικών συμπεριφορών.

Δεν επιλέξαμε ποτέ τον ανταγωνισμό και κανιβαλισμό για να είμαστε αρεστοί σε κάθε είδους υπεύθυνους και να πετύχουμε έτσι την εργασιακή ανέλιξη. Δεν επιλέξαμε την ανήθικη στάση αφομοίωσης σε κλίκες προνομίων και ρουφιανιάς απέναντι σε άλλα εργαζόμενα. Αναγνωρίζουμε πως τέτοιες συμπεριφορές όχι μόνο υπάρχουν, αλλά ενθαρρύνονται συστηματικά από τα αφεντικά. Με αυτό τον τρόπο πετυχαίνουν να μας διαιρούν, να μας αποδυναμώνουν, να αποτρέπουν τη δημιουργία συναδελφικών και αλληλέγγυων σχέσεων μεταξύ μας και τελικά να μπορούν να μας ελέγχουν και να μας εκμεταλλεύονται με μεγαλύτερη ευκολία και αποτελεσματικότητα.

Γι' αυτό, τα από τα κάτω εργαζόμενα αρνούμαστε τη μοναξιά, την εξατομίκευση και τη συμμόρφωση και προχωράμε η μία δίπλα στον άλλο στους εργασιακούς μας χώρους. Μόνο οι σχέσεις αλληλεγγύης και συναδελφικότητας μας βγάζουν από το αδύναμο ατομικό κλουβί και μας γεμίζουν δύναμη και ενότητα.
Αν κάποιο θεωρεί μάταιους και αδιέξοδους τους αγώνες ενάντια στην ασυδοσία των απολύσεων και στην υποτίμηση των ζωών μας, αλήθεια υπάρχει τίποτα πιο καταδικασμένο και αδιέξοδο από την στάση σιωπής και υποταγής; Όταν χάνει τη δουλειά του το συνάδελφο που δουλεύει δίπλα μας, ξέρουμε ότι είμαστε οι επόμενοι, και μετά κι άλλοι κι άλλοι. Η μόνη απάντηση τότε, αλλά και σε κάθε στιγμή της εργασιακής μας καθημερινότητας, είναι η συναδελφική αλληλεγγύη και η συλλογικοποίηση των εργασιακών μας εμπειριών. Όσο κι αν ακούγεται χιλιοειπωμένο, οι μόνοι αγώνες που χάνονται είναι αυτοί που δεν δίνονται.

Με μικρό ή μεγαλύτερο βηματισμό, άλλοτε με νίκες κι άλλοτε πιο δύσκολα, προχωράμε με πείσμα και αποφασιστικότητα για να σπάσουμε τον φόβο και να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια και τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Το ΣΒΕΜΚΟ στηρίζει τους αγώνες των εργαζομένων στις ΜΚΟ με διαδικασίες βάσης οριζόντιες και ισότιμες, με αμοιβαιότητα και κόντρα στην ανάθεση. Οργανώνουμε τις αντιστάσεις μας συλλογικά στο σωματείο μας, υψώνουμε την αλληλεγγύη εμπόδιο στην εργοδοτική ασυδοσία και βαρβαρότητα.

ΕΥΑΛΩΤΟΤΗΤΑ

Δε θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για την εμπειρία μας στις ΜΚΟ του προσφυγικού την τελευταία 6ετία αν δεν κάναμε αναφορά στην έννοια που φαίνεται να μας ακολουθεί σε κάθε μας βήμα, την έννοια της ευαλωτότητας. Η ευαλωτότητα, μια έννοια γενική και άρα πολύσημη αλλά ταυτόχρονα πανταχού παρούσα, αποτέλεσε και αποτελεί βασικό παρονομαστή του συστήματος ταξινόμησης και κατακερματισμού των μεταναστ(ρι)ών. Για όσα εργαζόμαστε σε ΜΚΟ αυτό σήμαινε, μεταξύ άλλων, πως οι υπηρεσίες που παρέχουμε ήταν ή δεν ήταν διαθέσιμες για τα υποκείμενα ανάλογα με το κατά πόσον εκείνα χωρούσαν ή όχι σε κάποιον από τους προκατασκευασμένους και διαρκώς μεταβαλλόμενους χαρακτηρισμούς των “ευάλωτων ομάδων”.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού αποτελεί η απόφαση της κυβέρνησης στις αρχές του 2019 να τερματίσει την στέγαση και την οικονομική υποστήριξη αναγνωρισμένων προσφύγων/προσφυγισσών, επιτρέποντας εξαίρεση από αυτή τη διαδικασία εξώσεων μόνο όσων θεωρούνταν “ευάλωτες/οι”. Οι διοικήσεις των ΜΚΟ, παρά τις προσχηματικές τους ενστάσεις, αποδέχονται την απόφαση και συνυπεύθυνα εφαρμόζουν το σχέδιο των εξώσεων, προσαρμόζοντάς το η καθεμία στο δικό της εταιρικό πλάνο. Την ίδια στιγμή απαιτήθηκε από εμάς, τους επισφαλώς εργαζόμενους και εργαζόμενες σε ΜΚΟ, να συμβάλουμε στην περαιτέρω θυματοποίηση των υπό έξωση ατόμων, λογοδοτώντας σχετικά με την ευαλωτότητά τους και συμμετέχοντας στη λογική «ο πιο ευάλωτος κερδίζει». Ή μάλλον, «ο κατάλληλα ευάλωτος κερδίζει», καθώς το αποτέλεσμα της πρόσβασης ή μη σε υπηρεσίες αποσκοπεί, όχι στην ουσιαστική στήριξη των ατόμων, αλλά στην διευκόλυνση των οργανώσεων με το λιγότερο δυνατό κόστος και κόπο. Αξίζει δε να σημειωθεί οτι παρά τις φλογερές εξαγγελίες περί προστασίας των ευάλωτων, στην πράξη συνεχίζουν να μην υπάρχουν ή/και να μην επαρκούν οι υποστηρικτικές δομές και υπηρεσίες -από την στέγαση ως την ψυχική υγεία. Ευαλωτότητα α λα καρτ και «τόσο όσο» -κοινώς, να χωράς στα κουτάκια μας γιατί γι’ αυτά έχουμε χρηματοδότηση, αλλά να μην είσαι και πολύ ευάλωτος γιατί δεν ξέρουμε τι να σε κάνουμε.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ- ΜΚΟ ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ

Πλήθος δυτικοτραφών ταξιδιωτών είπαν να κάνουν ένα πέρασμα από την ανθρωπιστική κρίση στην Ελλάδα, είτε ευκαιριακά ως gap year/erasmus και είτε πιο συστηματικά. Μετά το 2015 συναντούσαμε σε κάθε γωνιά της Ευρώπης κάποιον/κάποια που θα είχε πάει στην Λέσβο εθελοντικά. Πολλοί μικροί οργανισμοί δημιουργήθηκαν από πρωτοβουλίες τέτοιων ατόμων που αποφάσισαν να μείνουν στην Ελλάδα περισσότερο από μερικούς μήνες και έφτασαν στο σημείο να προσλαμβάνουν εργαζόμενα. Το έδαφος των οργανισμών αυτών ήταν κατά βάση ένα πεδίο μαύρης εργασίας. Προσφέροντας στις περισσότερες περιπτώσεις ένα αποκαλούμενο stipend, δηλαδή ένα χαρτζιλίκι και όχι κανονικό μισθό, χωρίς ασφάλεια και εργασιακά δικαιώματα, δημιούργησαν έναν κατεξοχήν χώρο εργασίας με εσάνς εκμετάλλευσης και εθελοντισμού. Οι φορείς αυτοί ήταν μακριά από την ελληνική πραγματικότητα και τα προβλήματα που βίωναν όσα εργαζόμενα δεν είχαν έρθει για διακοπές αλλά ζούσαν εδώ μόνιμα. Το θολό αυτό εργασιακό περιβάλλον βρήκε (επίσημα και ανεπίσημα) εργαζόμενα σε καταστάσεις όπως να πρέπει να βρουν μόνα τους την πηγή του μισθού τους για να μην απολυθούν. Ταυτόχρονα, μεγάλες διεθνείς οργανώσεις με εγχώρια παραρτήματα (πχ Γιατροί Χωρίς Σύνορα), διαχωρίζουν τους εργαζόμενους σε ντόπιο φθηνό προσωπικό και σε διεθνές εισαγόμενο προσωπικό με προνόμια, με όλα τα έξοδα αποστολών πληρωμένα και με παχυλούς μισθούς εξωτερικού.

Το φαινόμενο των διακοπών-εθελοντισμού κατοίκων δυτικών χωρών (το λεγόμενο humanitourism ή holidarity) δεν είναι καινούριο. Το αφήγημα αμφισβήτησης των προνομίων μέσα από ταξίδια και προσφορά καλλιεργείται και αναπαράγεται στο εσωτερικό των χωρών αυτών ενίοτε για να αποσπά από τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές ενάντια ακριβώς στις χώρες που παράγουν πρόσφυγες και ως μία μέθοδος διασκέδασης των υποκειμένων-ταξιδιωτών. Η όποια “αλληλεγγύη” βέβαια κατά βάση περιορίζεται σε δικαιώματα μετακινούμενων και αφήνει απέξω κάθε διεκδίκηση εργασιακών δικαιωμάτων για όσες/ους δουλεύουν στον κλάδο. Από τις εθελοντικές αποστολές στην Αφρική και την Κεντρική Ασία μέχρι τους δυτικοευρωπαίους στην Ελλάδα, αυτό που συνεχίζουμε να συναντάμε είναι διαφόρων λογιών λευκούς σωτήρες (white saviors), που έρχονται προς “αρωγή των κατατρεγμένων”. Η στάση τους αυτή καμία σχέση δεν έχει με τη διεθνιστική αλληλεγγύη (με την οποία συντασσόμαστε όταν υπάρχει) και δε μπορούμε να αγνοήσουμε τις αποικιοκρατικές καταβολές δυτικών που από την ασφάλεια των παχυλών μισθών και τις πλούσιες κοινωνικές παροχές, έχουν την πολυτέλεια να ταξιδέψουν στον “ταλαιπωρημένο νότο”, να απολαύσουν τον ήλιο, τη θάλασσα και ταυτόχρονα να νιώσουν ότι βοηθάνε πρόσφυγες.

Πορεία Ενάντια στις Εξώσεις Προσφύγων-Προσφυγισσών, 16/4/2019

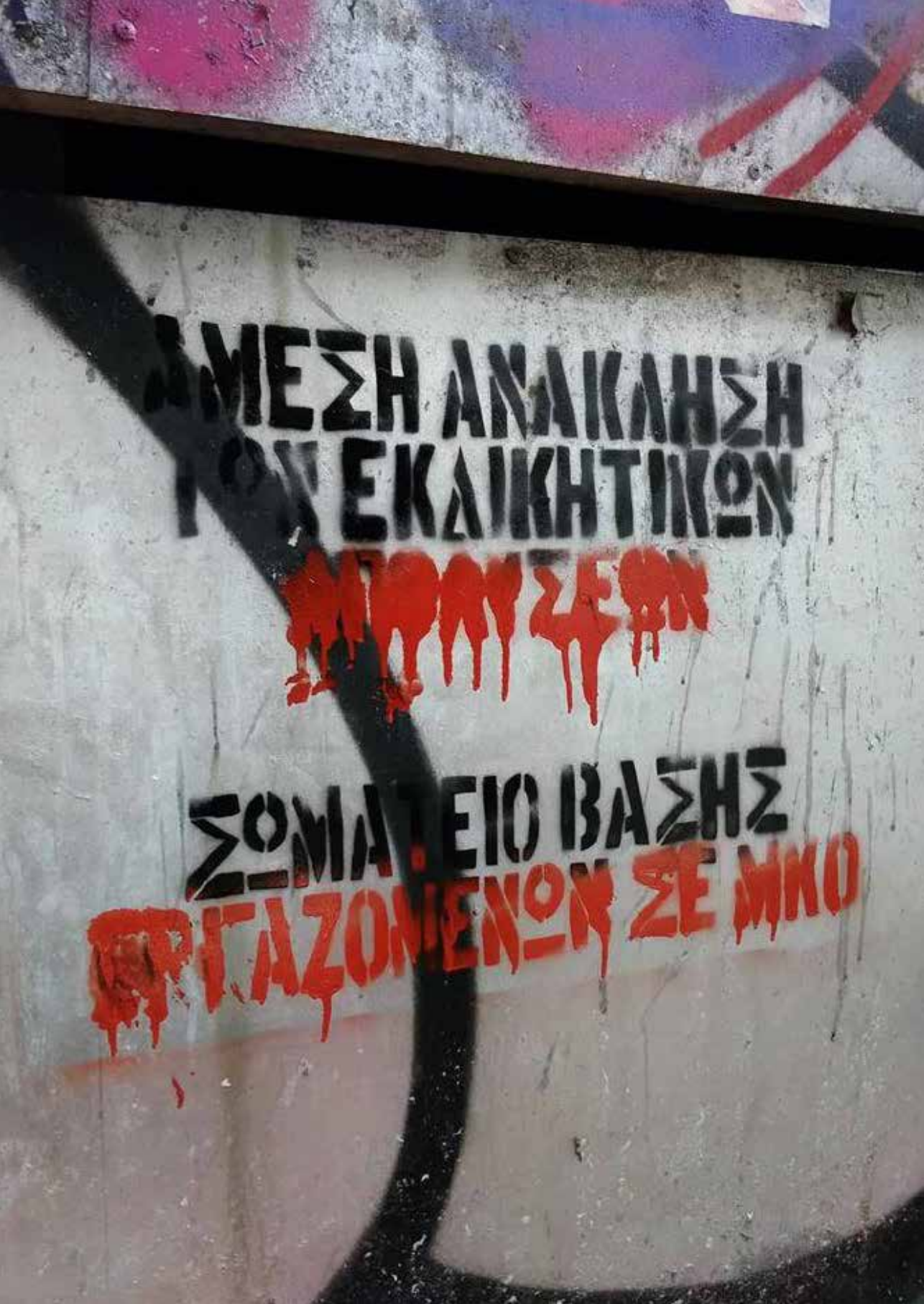
ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΗ
ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΩΝ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ
ΓΑΖΟΝΕΝΩΝ ΣΕ ΜΚΟ